

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Dictata - Cod. Ettenheim-Münster 156

Brant, Sebastian

[S.l.], 1607

Caput VII. De poententia virtute

[urn:nbn:de:bsz:31-113619](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-113619)

CAPVT VII DE POENITENTIA VIRTUTE

Poenitentia quæ locum quartum in Sacramentis
habet, non tantum est Sacramentum sed et Virtus est,
& semper fuit, imò sunt ista duo in lege gratiæ
ad eo coniuncta, ut nec Virtus proficere possit sine Sa-
cramento saltem in voto, nec Sacramentum Poeniten-
tiæ sine Virtute, aut saltem aliquò eius adhi-
sionat, & deo de utroq; merito agit, & p[ro]p[ter] prius
de Virtute cum illo prior sit. Porro Poenitentia
q[ue] & Virtus & Sacramentum est, conueniunt non tan-
in re sed et in hoc quòd utroq; sit medicina
utilis ad delendum peccat[um] & quidem suo modo
necessaria, si illa peccata sint mortalia: hinc
quòd utroq; sit tabula salutis post naufragi[um]
innocentiæ, de qua hæc Tertul[ianus] lib: de Poeniten-
t[ia] ita amplecti dicit hinc naufragi[um] aliing[er]
cula fidem. Deniq[ue] q[uo]d utroq; sit circa peccata ut
illa detestetur & destruat.

Poenitentia dicta est a poena quod idem sit poenitere

& poenitentiam delere. Et Poenitentia ut habet S.

Aug: idem quod bene tenentia qua nempe assidue
punit in se quod deliquit, quippe teste S. Grego: Poeni-
tentia est praterita mala plangere, cum a poena
dolorem ac trititiam infert, ipso dolor facti comissi
pena ac praecipua poenitentia est.

Poenitentia capit nunc late ut poenitentia vocet
quavis voluntatis retractatio, & sic Jurispru. distin-
guunt duplicem poenitentiam unam contractam, aliam
criminalis, ut loquitur lege Cui ea ff. de furtis. nunc tri-

te & proprie ut poenitentia vocet dolor de commisso
peccato vel culpa, & sic Theologi de poenitentia
agunt, quia ut habet S. Aug: Poena proprie respo-

det culpa & ideo poenitentia proprie dicta est ab
illa poena quae est culpa & quidem voluntarie facta

quae ab alio infligitur & iniuste sustinetur, quia iniuste
poena est non poenitentia, quia teste S. Iudoro Poenitentia

est poena qua aliquis in se punit quod peccando co-

misit, ut si quis voluntarie peccavit, ita voluntarie
se affligat, unde et: fit, ut poenitentia proprie dicta

de dolore honesto, non vera poenitentia est culpa
retractatio: si a. ipse dolor sit iniquus, non erit

I
Nota.
1.

Nota
2.

pprie culpa retractatio, sed nona potius culpa commissio,
CONC. V. 90. Pa. Poenitentia est libera seu uoluntaria
Et tunc rectam rationem detestatio commissi peccati,
Pro hoc facit idem Gregorius Niceni, quid inquit est
Poenitentia nisi Dissolutio & euersio peccatorum, quia
uel re uel cogitatione admissa sunt, quippe per
poenitentiam mala patrata plangimus detestamur
& coramur destruere.

Quaeritur. An Poenitentia Virtus sit.

Audisiodorensis lib. 4. tract. 6. q. 1. Franc. Maurer 4.
dist. 14. q. 2. Item & Virtutem negat. Durandus
dist. 14. ar. 1. q. 18. 2. & Caiet. 2. 2. q. 114. ar. 1. Vo-
lunt illam solum esse Virtutem solum etiam quid, cum non
sit tam ad constituendum bonum quam ad destruendum malum.

Dico. Poenitentia est Vere & proprie Virtus, & Tho.
q. 88. ar. 1. Sol. 4. dist. 14. q. 2. ar. 1. Grego. q. 2.
de Poenitentia: par. 1. 1. ar. lib. 1. c. 19. Ioa. Disput. 7. sect. 1.

Quia ita multoties in scripturis commendatur, & pra-
cipitur, ergo dubio procul laudabilis est, Secundo 88.
Patres loquuntur de poenitentia tanquam de habitu ho-
nestissimo & perfecta Virtutis. S. Chrysost. hom. 23.
in Matthaeum. Magna est contra peccatum Virtus poeniten-
tia. Grego. lib. 9. registri. Ep. 39. Non est aliq-
uid peccatum, quod non cedat Virtuti Poenitentiae;
Sed poenitentia ex electione procedit, necessarium
circa malum culpa vincendum & destruendum, & quia
Vnum peccatum sine alio destrui nequit & remitti,

negi peccato ueniam mereat, fit ut id malum sit arduum
 & supra vires & meritum hois, qua ratio ardui exigit
 virtutem, Virtus a per ardua gradit, negi obstat quod stultum
 esse uideat uelle non peccasse, cum id iam factum
 sit, quod a factum est infectum fieri nequit. Nam et si
 dolere de peccato praeterito & corari efficere ut illud
 factum non sit sit aliquid modo stultum, in dolere quod
 commiseris illud & satagere ut commissum displiceat
 & ut peccatum quoad effectus suos nempe reatum culpe
 seu offensionem dei, macula peccati &c. destruatur, tum
 reprobando factum, tum cauendo ne iterum fiat animo
 placandi deum non stultum sed bonum ualde est;

CASVS PRIMVS.

— A. quod peccauit lacrymas et plaxtum.

R. Non est iste dolor poenitentia quae virtus est, si passio
 animi sit, quae poenitentia virtus est in voluntate, non in
 in appetitu sensitivo, quoniam forte quippiam ipsi virtuti si-
 mile in illo esse potest. S. Tho. q. 8. ar. 4. Secq
 si dolor ille & lacryma sint ex obliuione, tunc non
 possunt esse in virtute poenitentiae,

Quaeres. 2do An Poenitentia sit Virtus per se
 infusa.

S. Aliqui, ut Durand. & Gabr. dist. 14. ar. Moraliz. q. 10.
 ar. 2. Negant eam esse virtutem per se infusam, quae
 necesse illi actus est, in se & intrinsece supernaturalis,
 Quid. Poenitentia est Virtus per se infusa voluntati. S.
 Tho. loc. dist. 14. q. 1. ar. 1. Salut. & loto: ibide:

Petrus 1° lect: 8. De Panit: gra. disp: 7. sect: 1° Quia
habet a^utem in sua substantia & caritate supernaturali
quae detestatur peccati, ut est offensa Dei est actus
contritionis, & in sua substantia supernaturalis, quae
ut habet Concilium Tridentinum: sess: 6. Can: 3. Sine
Spi. Sancti Inspiratione & eius adiutorio non potest peccata
reverti & detestari peccata sicut oportet, ut cum
Necessaria gratia infundatur.

CASVS VNVS.

S. dolet de peccato identidem & detestatur illud, quia of-
fendi Deum et is auctor est & finis nae.

D. B. III

Handwritten text on the left edge of the page, partially obscured.

DVB
III

DVB. III.

Poenitentia quod habeat obm nempe ma-
teriale seu quæ sit maa circa quam uer-
satur.

Nota ^{1.} Poenitentia accipi potest uel gnam, ut scilicet quancumq; horum
detestationem peccati, & sic Poenitentia dicitur unum
solum virtutem sed uarias complectitur iuxta multiplicem
rationem detestandi peccatum, vel speciatim, ut Poenite-
tia peculiaris virtus quedam est, q̄ sub propria ratione
detestatur peccatum, nempe ut iniuriosum Deo, & sic
de illa sic agimus.

Nota ^{2.} Poenitentia ista spectari potest duobus modis. 1. In intellectu,
quatenus exercet hoc munus detestandi peccatum commissum
& detestandi de illo ac destruendi de illis peccatis in hisce
actibus sistendo. 2. Deo. Adequate rationem completam ra-
tionem suam, & ad id ad alios quos exercere uult.
Nam hoc vox Poenitentia solum tenet in rigore, letum
dationem preteriti facti, unde si hoc virtus sumatur

Et precise Substat hinc Vocis seu Conceptui, solum ex-
tendit ad illos actus qui respiciunt prateritum seu
peccatum commissum. Interim fieri potest, ut eadem virtus
etiam integram & adequatam rationem suam alia gra-
beat officia & magis ampliorem

CONCLUSIO 30. scilicet Malum culpa seu peccatum et
obm poenitentia, ut reuertendum & uitandum. S. Thomas
q. 85. ar. 1 & 2. Sol. dist. 17. q. 1. ar. 2. 10a. disp. 2. sect. 1.
tam poenitentia retractat prius factum, nempe culpam
commissam praesertim mortalem. Pro hoc est quod scripsi:
ra poenitentia peccatoribus tribuat. Matt. 9. Non
ueni uocare iustos, sed peccatores ad poenitentiam. Vnde
si peccatum praesertim mort. e propria ratione & pri-
ma materia circa quam versetur poenitentia rigore se-
sumpta, cuius actus est retractio & displicentia pec-
cati commissi.

CASVS PRIMVS

A retractat & detestat. pecc: ven: qd n. g. risu
inuidico vel mendacio iocoso commisit.

Rg: Veniale peccatum potest esse materia poenitentia, quia
licet non sit tam propria offensio Dei sicut mortale,
reuerentia tamen est adaequalis iniuria, quia aliquo modo
pugnatur cum voluntate & lege Dei. 10a. sect. 1. c. 1.

CASVS SECVS

B. Peccatum originale et detestat. c. solus
de habituali peccato.

Rg: Peccatum habituale dubio procul potest esse

maior poenitentia, q̄a vitz hanc eandē de hanc totū
peccatū, q̄o maxime statū peccatū sui peccatū ha-
bituale, quod maxime dicitur quantum ad realitē culpae
& maiorem, non adiale peccatū statū transi-
& ideo necesse ē et illud amplius destrūere.
R̄. 2do. Originale peccatū licet forte ē carae
sub poenitentia rigorosa, cum ē sui p̄p̄m albi
commisum. It̄. si vitz poenitentia sp̄detur sita sim-
pliciter affectū inlicitū ad Deum, et: potest habere
odio sua statū inlicitū quacūq; rade contractū
& it̄m detestari, q̄o & peccatū originale, inel-
maxime quo it̄a voluntas Adae a qua nra culpa
origines trahit nra quodammodo reputet q̄long in illo
dram & peccatū in eo

CASSI' VERTISS.

D. odi peccatū s̄. b. mendacium quod alij faci-
Dici communiter solent Poenitentia de peccatis p̄p̄j
s̄. th̄. ar. 2. si aut. q̄a alias in Xpo poenitentia
ē potuisset, it̄e x̄ aliena peccata perfectissime
detestabatur.

R̄. Dicitur istud uolere intelligi debet de poenitentia
stricti accepta & rigorosa, q̄a poenitentia ut est inlicita
p̄dam ad Deum et: sit aliquo modo uersam circa peccata
aliena, saltem p̄ odium illorum, q̄a natū peccatū
vitiū sit et odio dignū: & ideo eadem virtū que
illud odio habet & detestatur in proprio subo, et: dicit

illud ubi dicitur in Soa. lib. 9.

CAPITULUM VIII.

Et peccatum absolute odio habere proponit
illud non committere.

132.

Soa. Licet cum alijs sentiat, quod Poenitentia rigorose accepta
sui solum de peccato commisso, in hoc non proprie
Retradatis cadit; Putat tamen si sermo sui de poeniten-
tia Virtute solum solum dicitur ratione eius, non so-
lum peccatum iam commissum sed et: peccatum sim-
plicitate seu peccatum quod cavendum est compre-
hendi sub obno ita, quia ad poenitentiam spectat
solum dolere de commissa offerre obsequium, sed et: odio
habere illam, & proponere nam iterum committere,
Coxe. triid; sess: 14 c. 4. Pro hoc est quod eundem
rationis & honestatis sui vitare malum primum ^{insit} &
abjicere illud si in adhi.

CONCLUSIO. 3da. Non solum malum culpa
sed et: malum poenae sub obno poenitentiae comprehendit,
modo quis diverso. & iho: q: 85. ar: 3. Soa. disp: 2. scil: 1.
quod eundem virtutis est intendere finem & eligere media
apta ad finem illum: Unde quia poenitentia intendit
destruere peccatum, & servare divinam iniuriam ad quod
aptum medium est aptum poenae quod affertur in vindicta
peccati commissi. Dixi modo diverso, nam Poenitentia
malum culpa spectat, ut destruat, malum vero poenae ut ample-
ctatur, quia est simpliciter bonum, & potius destruere malum culpa;

ASSVS

In morbum forte ob culpam a Deo missum. G. supple-
ciana mortis a magistratu pp delictum impositum.
pro poenitentia acceptat. ut Deo satisfaciat.

R. Malum poenae, quod consistit in passione, quodue
provenit ab extrinseca ca, potest et. et accommodate
nae poenitentiae, & medium aptum ad satisfaciendam Deo,
quando ex affectu iustitiae acceptatur. Soa. sect. 8.

CONCLUSIO. Non solum malum sine culpa sine
poenae, sed et. bonum sub ob poenitentiae comprehenditur.

Alexander 3° q. 76. Durandus, 4. dist. 14. q. 1^a Caietani
q. 85. ar. 2. Soa. disp. 2. sect. 2. & alij. Nam eiusdem
Virtutis officium est malum fugere & contrarium bonum
prosequi, sicut in Virtute quilibet, quae vult bonum et odit
malum, bono illi contrarium, sic Virtute illa quae odio habet
malum aliquod quod facit poenitentiam multo magis
diligit contrarium bonum & illud vult, quia malum cui
sit privatio boni est tunc odio, nisi ratio boni, quod omnis
Virtute quae odit aliquod malum, ideo est, quae inclinatur
ad aliquod bonum.

Quaeres. An poenitentia est Deo allinens?

Respondeo. Allinens, sed indirecte, & quae in obliquo, quia est quidam
iustitia, quod ad alterum est, & non nisi a Deo, quia eius opus
est satisfacere Deo, prout fit, & ita quantum in ipsa
est sanare & destruere injuriam Dei, vel quod pinda est
reddere ius suum Deo, & sic Deo sub ob suo completitur

DVB. 4.

Penitentia quod habeat Obm Formale, seu
motuum t. sub qua rāde circa mām suam
V. G. peccatum uersetur. 133
DVB

Nota. 1°. Motuum detestationis peccati, non unum,
sed Varium est, q̄a & honestum & indifferens & turpe hoc
est p̄t. q̄q̄ n. quis tritah. de peccato, q̄a Infamiam ideo
incurrit, q̄q̄ q̄a ab alio peccato quod ip̄i detestabi-
lis est impeditus fuit, hic de solo motuo honesto
agit, quippe sub tali solummodo virtus Vera inclinatur in
suam mām & mouet.

Nota. 2°. Motuum honestum detestationis peccati,
ad huc varium est p̄t. q̄a peccata V. G. Ebrietatis, Sobrie-
tas, fornicationis, castitas &c. Super & detestatur, tanq̄
malum ip̄i aduersum, quod in singulis virtutibus
locum habet, q̄libet n. q̄ detestatur malitia sua honestati
contraria, sicut et Religio detestatur peccata, ut
contra honorem dei, & Caritatem, ut et contra bonum
dei & illius amicitiam, &c. Hic de Motuo inue-
nit peculiari q̄d p̄m penitentia est Motuignudi-
tia & q̄d aliud huius, q̄a non deservit huius Theologice
gati.

CONCORSIA. Penitentia motu p̄m, q̄a est
causalis virtus ab alijs obij. distincta, q̄o et est p̄t
peculiari & propria ratione tendere in suam
sē mām.

CONCLUSIO. 2. Penitentia quae spectat ad rem non
rem suam adequatam, illius motum & obm formale est
Ius divinum, quatenus ex peculiari debito iustitiae
servandum est, s. Tho. q. 85. ar. 2 & 3. Ratio ibi est
quod poenitentia sic quodam iustitia ad bonum, quod
obm illius est illatum, Ius divinum ut tenendum
illa sunt servandum.

CONCLUSIO. 3. Penitentia si spectat qua
excuset peculiare magis detestandi delicta commi-
ssa, obm illius est Motum est, Sarcire divina
iniuriam & compensare illam. s. Tho. 4. dist. 14.
q. 1. ar. 1. ibi dicitur, q. 2. ar. 2. Canon. Relatione
de poenitentia, Sicut passim inculcatur peccatum
ut detestandum, ut expiabile & emendabile, ut
compensabile, et obm poenitentia, sic ut detestabile
quod dubio procul intelligunt de expiatione peccati &
destructione, quam iniuria ex proprio debito & gra-
tione requirit, quod optime hoc compensationis exprimit,
Iniuria in quantum est ex se non potest tolli, nisi per
satisfactionem, vel propriam, vel qualem exhibere
potest is qui iniuriam intulit, sicut inaequalitas
non tollitur nisi per aequalitatem.
Obijcit. In peccato tantum est malitia conversionis
quam in alijs privata virtutis detestabilis & malitia alicuius

sionis quam detestatur Charitas & recte parat

134

quam hi omnes iniuria humana sunt in? diuinis altis
est & excellentis pro hoc est scriptura sacra, qua fre-
quenter vocat peccata iniuria & offensa dei, & ideo ab
hoie exigitur satisfactio & conuersio in deum, non utinam
debitum ex lege Charitatis solig sed et ex iustitia

CASVS PRIMVS

A Satisfacit pro pena, ut componet diuinam in-
iuriam & vindicet.

Sed, Dist. 14. q. 1 & 2. ponit pro actu satisfaciendi pro
pena peculiarem virtutem quam iustitiam vindicativam
uocat, sed Recte Suarez. Sed. 3. hanc Actum hanc

ad propriam poenitentiam virtutem pertinere. Pro quo
est S. Aug. lib. de vera & falsa poenit. c. 8.

Poenitentia inquit est doloris vindicta puniens in se
quod dolet commisisse, ubi non solum dolorem sed et
vindicta ex dolore uult pertinere ad hanc virtutem,
quatenus nempe puniatis eis qui iniuriam intulit redundat
ad honorem & ampliore satisfactionem illis qui iniuriam
passi est, nam si quis uelit satisfacere pro pena solum,
ut ab illa liber sit, vel eam cuius est potestatem
sibi uel ad summam Qualitatis Charitatis propria, non a
poenitentia.

CASVS SECVNDVS

B. Detestatur peccata sua et solum uocat, quod contra
rectam rationem sit.

DD. Aliqui putant actum istum esse quoniam honestum & laudabilem, sed
 non esse illam virtutem, sicut nec actus ille quoniam quis amabat
 solute honestum esse & consonum recte rationi.
 Verum loquitur: scilicet: 4. d. 1. s. sentit. Illam pertinere ad vir-
 tutem, quod non caret, dicitur: quod ex tali actu repetitio
 virtutis recipi possit, licet virtuti isti nullum ad huc no-
 men impositum sit. **DVB.V.**

DVB Pœnitentia quos actus habeat.

V Vulgus hominum si dolorem sensibilem non sentiat, vel et
 lacrymas non fundat non putant se veram actum pœ-
 nitentiae habuisse, contra Novatores negant. Nullum
 est actum pœnitentiae, nisi intellectus, nempe illum quoniam
 homo resipiscit & cognoscit se male fecisse, quippe de-
 testationem peccati præteriti in ocio sua damnan-
 CONCLVSIO. Pœnitentia actus est, actus quoniam volun-
 tate, elicitur & thom: 1. q. 8. s. ar: 4. loquitur: diff: 3. scilicet 1. Colli-
 guntur tamen ex divinis litteris: Joel 2. Convertimini ad
 me in toto corde vobis, ubi nota cordis voluntas intel-
 ligitur, tamen ex concilio: tridentino: s. 6. c. 6. ubi: ipsi. Dum
 peccatores se esse intelligentes moventur aduersus peccata
 præterita aliquid & detestationem; tamen ratio, quia actus
 pœnitentiae opponitur peccato ut peccatum est, at peccatum
 voluntatis est actus, & contraria versantur circa
 ergo et: actus pœnitentiae seu ipsius. pœnitentiae est actus
 voluntatis. Adverte. Actus Pœnitentiae præsupponit in-
 telligentiam peccati non enim voluntas ferri potest in rem in-
 cognitam v. g. in peccatum per detestationem, Deinde

CONCLUSIO 2da. Poenitentia est vere sacramen-
 tum nona Legis ab alijs distinctu. Cuius videtur B. 7. ca. 1.
 §. 14. c. 1. §. 1. in dec. Or. Est r. Signum
 sensibile, quod significat & efficit peculiari modo
 ex xpi institutione remissionem peccati p. gratiam
 infusam, quippe externa sententia absolutionis in
 hoc iudicio signif. internam absolutionem in aca.
 vide Bellar. lib. 1. de poenit. c. 10 & sequentibz.

Quares. Poenitentia sacramenta, qdo. a xpo instituta sit.
 Dico. Et instituta plene a xpo post Resurrectio-
 nem qdo insufflavit & dedit Aplos spm. S. inq. 1.
 Accipite spm s. qz remiseritis pecc. remissa sunt
 foris 20. Sicut v. cetero Aplos fecerat sacerdotes
 in terra dederitq. illis ^{potestatem} ~~spem~~ s. consecrandi Eucha-
 ristiam, in. potestatem remittendi peccata, v. dedit nisi
 qdo redimus, in ipso paschalis die ad vesperam
 huius apparuit. Hezar. lib. 1. de poenit. cap. 20.

Poenitentia quid sit.

DVB
II II

Poenitentia est sacramentum, quo sacerdos sibi sub-
 ditu & peccata sua legitime confitente cui iusto
 dolore & proposito satisfaciendi ab illis absoluit
 Navar. c. 11. num. 22. Ex his patet, quod
 sacramentum Poenitentia consistat o in sola absolu-
 tione sacerdotis vniuersi ceteri gerentis, sed & in con-
 fessione externa hois vere poenitentis. Bellar. lib. 1.

De pen. c. 7. Item, lib. 1. c. 5. Quia et si in Ab-
solutioe vis eius pignora sui, et indicat Conu-
tium: ff. 14. c. 3. Sed tñ ad illig qd est etiam pñ-
ret Confessio & Poenitentis, ut habet Conu. Flor.

— fñc accedit quod Sacramentū Poenitentiae sicut
& alia cōialiter constat ex mōa & forma, et
ex iais tanq̄ partibz componat̄.

Obijcit Scotus. 1.º. Effectus huius Sacramenti. Patet
Remissio peccatorum, significat̄ per Absolutio-
nem tñ. & efficit̄.

R. Bellar. lib. 1.º. c. 19. Etiam illam illam confe-
sione poenitentis significari, q̄ n. ostendit & seculu-
rat, indicat se odisse peccatum & discedere ab
illo.

Obijcit 2.º. A Ministro sñri sola Absolutio confes-
sio illa sola est Sacram.

R. Bellar. Sacerdos & Absolutionem profert, et
pen. p̄prio minister, tñ. illam ō impendit per
nitenti nisi ut ipse iubeat & confessionem, & sic

ō sola absolutio sacerdotis ē Sacram. Id est ad
illud vis Confessio sc̄ntil: sicut nec estia tñ-
dij in sola plāse sententia consistit, sed sub-
stantialiter acquiescentem requirit.

Suares. Poenitentia Sacram. acta dñi sui, illud
iterabile.

Dico 1.º. Et textus huius, intellige specie,

quae sicut Ecclia est agrosu nisi unum baptisma, ad
regenerandum fideles, ita et est agrosu nisi
unum tribunal absolutionis ad reparandum lapsu
post baptismu.

151

Aduerte Licet Iamru poenitentia unum sit quae
unica potestas remittendi peccata est, & uniusmodi
quo peccata remittuntur; nempe Absolutio Sacramentalis
ta. rade modi quo poenitentia fieri potest dividitur
in Priuatam et Publicam, & haec, in Solennem
& non Solennem. Priuata est, in qua peccatum
Secretam solum sacerdoti delegit, & Satisfactio
occulte & priuatum a sacerdote pagenda pro-
ponit. Publica uero est, quo peccatum commissum
publicam & pro illo publice coram Ecclia Satisfa-
ctio fit. Porro inter publicam, Solennem & non
Solennem poenitentiam uaria discrimina sunt, quippe
Solennis est nisi pro peccatis grauissimis, & scan-
dala magnam communitati attulere innoxia,
& quidem a solo Episcopo illa semel tantum in uita pro-
agitur. Concil. Carthagi.

CASVS PRIMVS.

A peccatum graue habet sed occultum.

Re. Non potest cogi ut de eo publica agat poenitentia.

S. Leo. Epistola ad Episcopos Campaniae.

CASVS SECVNDVS

B. Sacerdos peccatū admodū grāue commisit.

R. Non debet ipsi facile solennis poenitentia imponi, nisi degradatus sit vel depositus ab ordine, q̄ qui illam egit ab actibz ordinis & ipsis ordinibz arcetur
Cyrillus Ep̄ta ad Himeriū.

CASVS TERTIVS.

C. Grauis peccator petit poenitentia solenne,
sed coniūg repugnat.

R. Non potest coniūg repugnantē ipsi talis poenitentia imponi, q̄ ob eam impedit̄ ab usu coniūgij & nuptiar. Concil: Arclat: zdan. c. 22. & Tolet: c. 68.

Dico 2do. Est iterabile & quidem p̄.

Quia postq̄ hoc sacram̄tū semel receptū fuit, & alia sunt commissa peccata, tunc quippe lapsus per poenitentia iterū resurgere potest, & quidem toties quoties eam labi contingat. 2do. Quia peccatū aliqd̄ in priori confessione omissū est & poenitentia, uel q̄ obliuionem uel alia iusta de cāa, istud a p̄ confessionem aliam clauibz Eccl̄ae subiū p̄t̄ & debet et: ut directe absoluat̄ & remittatur.

3tio. Quia vtrū idemq̄ peccatū per absolutionem directe remiser̄ iterūq̄ q̄ confitetur, ut ab illo denāo absoluet̄, hoc a. fieri potest, q̄do error oīs abest, & cāa iusta addat̄.

D. ob unum solum idemq; peccatum confessionem
singulis diebus frequentat, et ab illo eandem
absolvatur.

Rp: Non recte agit, si putat unum esse peccata
rite confessa iterum confiteri, vel si non instituat
confessionem cum debita reuerentia & dispositio-
ne, quod facile in ista frequenti repetitione
contingit. Aduerte. In repetitione ser-
uanda est decentia, et non passim & sine aliqua
rationabili occasione fiat, quae causa & occasio iuxta
iugis deuotionem prudenter iudicanda est. Sca:
disp. 13. §. 9.

DVB
III

Poenitentia quam habeat necessitatem

Doctores aliqui licet admittant Poenitentiam esse
in precepto, putant tamen esse medium salutis unum
ex vi substitutionis Christi, quod hac necessitas esse possit
colligi ex scriptura sacra. & proinde esse sit asserenda.
nam et si Christus factus esset. Eius dederit potestatem ad
remittenda peccata mediante hoc sacramento, esse tamen
inde colligitur esse unum ad talem effectum sed utile.
CONCLUSIO. Ia Poenitentia habet necessitatem necessariam

scilicet Sacramentum poenitentiae ex Christi Institutione
est medium nostrum ad Remissionem peccatorum, quae post
baptismum commissae sunt. Conc. Trid. S. 14. c. 2.
Vbi haec in fine. Est Sacramentum poenitentiae
lapsis post baptismum ad salutem nostram, ut ante
nondum regeneratis ipse baptismus. Colligitur uero
istud ex illo Christi ad Apostolos Jo. 20. Quorum
remiseritis peccata remissa sunt &c. quae uerba
salutis apostoli uincunt Christum ad Sacramentum poenite-
tia^{is} ita quod aliquando remissione peccatorum, ut si
intuitu eius, nemini regeneratorum illa obueniri potest.
pro hoc sunt S. Patres quos uide apud Bellar. lib.
2. de poenit. c. 8.

Quaeres, Poenitentia, An habet necessitatem in re.

Dico. Non haec, quae sufficit ad salutem poenite-
tia: in uolo. Greg. de Valer. q. 1. de poenit. par. 7.
Hieron. lib. 1. c. 2. Quippe benignus deus hominibus,
si cum auxilio dei faciant uoluntatem quod in ipsis est,
statim peccata remittit, gratiamq; donat, neq; sa-
lutem eorum ab homine alio quem dere permittit,
quod est, si absolutio in re repererit.

CASVS.

A. Habet uotum poenitentiae saltem implicite,
quippe de peccatis suis contritionem ha-
bet, in qua est uoluntas seruandi uia precepti.

Cano, relect. de poenit. ~~par.~~ par. 5. Votum explicitum 153.
requirit, qd alias contritio non sufficiens est ad
iustificacionem & se & di sua sine ordine ad claves,
Sed recte Alij omnes votum implicitum sufficere
sentiant qd includit in amore dei sup oia, & propo-
sito servandi omnia mandata. S. Tho. 4. dist. 17.
q. 3. art. 6. Sot. Dist. 14. q. 1. ar. 5. Navar. cl. nu. 15.

Solvitur. Haereticus, Schismaticus, o seget
remissionem peccati, nisi explicito proponat reco-
niliari Ecclae. qd se:

Solvitur. Haereticus, qd fidem perdidit o potest
iustificari, nisi incipiat habere fidem actu, &
ideo necesse est, ut habeat voluntatem credendi, &
revertendi ad Eccliam, Schismaticus, qui retinet
veram fidem iustificari potest cum dolore, & pro-
posito servandi oia mandata.

CONCLUSIO. 2da. Poenitentia habet ob:
necessitatem Verbi Divini. S. ex Concilio Laterani,
Trid. S. 14. c. 2. Quia poenitentia est medium salu-
tis nostrae, qd est in precepto, ut qd huiusmo-
di medium, qd consistit in actu libero sub prelo
positi.

Quaes. 3a. Praeceptum de poenitentia quos obliget?
Brevi. obligat oes & solos qui post baptismum mortaliter
peccaverunt. Sot. disp. 25. sect. 2. & Alij. Quia mortale

peccatum à baptismo non remittitur est nra xria huius sa-
cramenti, etq; idem sacramentum xrium medium ad tollendu
tale peccatum.

CASVS PRIMVS.

A. solus habet peccatum veniale.

Rx: Non est obligatus precepto penitentiae, qd venia-
le non est nra xria sacramenti istius.

CASVS SECVNDVS.

B. puer. ostensis mentih, iurat &c.

Rx: Precepto penitentiae obligatus, qd preceptum istud ob-
ligat oes et: pueros cuiuscunq; aetatis, dummodo capaces
sunt peccati mort: h

CASVS TERTIVS

C. Dubius heret de suo aliquo facto, an peccatum
mortale. sit.

Rx: Obligatus ad penitentiam de precepto, qd in dubio
tutus pars debet eligi. Soto. 4. Dist: 18. q. 2. ar: 4.
Navarr: c. 9. Victoria. q: 130. de poenit: tra: disp: 32. sect: 9.

Cuarez. 2do. Preceptum penitentiae qd obligat.

Dico: 1o. obligat qd se o quidem statim simulat qd mort:
peccavit, etiamsi forsitan comoditas sit, sed in articu-
lo mortis, qd certum est, Verum an et: alijs temporibus
obliget controuertitur, quippe qd: antiquiores insinuare in-
deat ante articulum mortis o obligare, qd preceptum
affirmans o obligat nisi in articulo necessitatis, sed hoc
Recentioribus displicet, putant n. sti, qd preceptum peni-
tentiae diuina qd se obliget ante articulum mortis:

qd hoc sacramentū est institutum ut utrimo disponat
 libere iam transiturū ex hac vita, hic n potest est finis
 extrema vocationis, sed ad Curandum spirituales morbos
 & pueniendū ne hō in similes incidat, extra rationem
 gō ē, ut in finem vite referret, Deinde sacramentū
 hoc est determinatō qdam penitentia & modi quō sa-
 tisfaciendū est Deo pro peccatis, & ideo sicut pra-
 ceptū penitentia & satisfactionis diuina de se
 o obligat tm. in articulo mortis, ita neq, hoc p-
 ceptū. Henr: e. 3. de penit: sca: disp: 35. sect: 3.
 Dico. 2do. Obligat per accidens. qd. qd. peni-
 tentia est mediū moraliter nriū ad fugandam
 tentatōem aliquā seu peccandi occasionem.
 Caiet: verbo. Confessio. solo. lect: 5. de Confess: sca: sect: 3.
 2do. Quando hō susceptū est Eucharistiam, si consciū
 peccati mort: habeat, Concil: Trid: ff. 13. can lect: de penit:
 14. pūat, quod peccator q o pmissa est penitentia
 Eucharistia dno peccata committat, alterū qd omitti
 formā penit: Alterū qd indigne communitat; Sed aliq
 d o pūat, sentiant n. qd talis tantū vni pecca-
 tū committat, nempe qd indigne Eucharistia sumit, nā
 pūat penit: hoc casū solū per accidens obligat.

Poenitentia quam maam
habeat

Materia penitentia Remota,

DVB
IV

est peccatum actuale à baptismo commissum - b. Tho.
q. 84. ar. 7. scilicet. lect. 2. & 3. de poenit. scilicet. disp. 18.
lect. 1. Sui monet, peccata est materia, non quia sunt
materia ex qua, sicut lignum est materia statuae, sed quia
sunt materia circa quam hoc sacramentum versatur,
quippe ad illa tollenda institutum est; Dixi actuale
à baptismo commissum, quia neque peccatum originale,
neque etiam actualia ante baptismum commissam sunt
materia poenitentiae, quia persona quae ista commisit
non fuit pro illo statu de iurisdictione ecclesiae,
& deo eius actus non sunt sub eius clauibus.
Quaeres. An peccata quavis materiae baptismi neque
materia poenitentiae sint?
Dico. Peccatum quodlibet baptismi est quidem suffici-
ens materia huius sacramenti, non tamen neque materia, non
peccati mortalis est materia sufficiens & necessaria, dicitur necessaria,
non quia sine illo non possit confici sacramentum hoc,
sed quia idem tolli non potest sine sacramento hoc.
Veniale autem peccatum est quidem materia sufficiens, sed non
necessaria quia aliquo ordine ad hoc sacramentum auferri potest.
quod est materia est peccatum mortale, à quo alias
nihil absolute fuit. Concilium Tridentinum. sessio 14. cap. 7.
extraneam. p. de privilegiis.
Pro his est propter horum multitudinem quod sacramentum
poenitentiae frequentant, etiam solum peccata venialia habent.

prope sola peccata alius site otiosa denique confiteatur 155
et ab illis iterum absoluantur.

Objicit Rubicon. q. d. p. 15. q. 2. In nullo Sacramento
potest forma lapidis cadere sup eadem materiam.
R. Meliora, o p. quidem sup materiam primam v. l. h.
Confessione eadem, p. tr. sup remota v. l. h. Eadem
peccata, qua alia confessione clauibus extra subiunguntur

CASVS PRIMVS

At fecit actum de quo dubium est an peccatum sit!
R. Mea penitencia est peccati quod in re fecit
in re a se nititur ad dubium peccatum, sed in ordi-
ne ad cognitionem meam, et quod est materia sacramen-
ti materia, quia tunc in ordine ad nos potest ac-
cidere istud, semper adhibenda est materia certa si fieri
possit, si a contingat nullam haberi posse materiam
certam prudenti arbitrio confessoris relinquitur, ut
iuxta meam necessitatem ac periculum & dubium pro-
babilitatem sacramentum conficiatur absolueudo sub
conditione saltem mente concepta.

CASVS SECVNDVS.

B. dicit Confessori se solum habere ad huc reatum
penae temporalis peccati remissi

R. Non potest sacramentaliter absolui nisi culpa
confiteatur, quia peccatum quoad culpam est materia, sine qua
non potest confici hoc sacramentum.

CONCEVSO. Etia. Poenitentia maā proxima
sunt Actus Tres poenitentis, nempe contritio, Confessio, Sa-
tisfactio, q̄b; peccator suo pro culpa compensat,
Corde, ore, opere. Concil: Flore: in Decr: Trid: S. 14.
c. 3. c. 4. de poenit: & Iho: q̄ 84. ar: 2. & do: oesaliptra
burandū. 4. dist: 16. Eūi solum Confessione pro Ma-
teria habet, q̄a Contritio cum ō sit sensibilis, ō p̄t
ēe maā Sacramenti, neq; et: Satisfactio, cum sine
illa & Substia & effecty Sacramenti subsistat. Sed
errat, q̄a licet Contritio in se & per se ō sit sensibi-
lis, In. per Confessionem & signa externa est aliquo
modo sensibilis, quod satis est, ut sit pars maā Sa-
cramenti, sicut interior attentio est pars orationis
ut vocalis.

Quæres. An præter Tres hæc partes sit alia.
Res. Addit aliam partem, quam uocat cõpõem in
peccatis, sed ō est cõa eū illam addat, q̄a si illa cõpõ-
tio meram negacõem dicat, ō est pars, q̄a ō est acty po-
nitentis, nec aliquid reale; si ō finaly q̄teas ē Voluntaria,
sic ō distinguit̄ a proposito ō iterū peccandi, sicut
sub contritione continet̄.

DVB:
V:
Ry:

Poenitentia quam Formam hãt
Poenitentia Forma præcise & absolute rita est.
Absoluo te, sufficiens abinde. Ego absoluo te a peccatis

fuis, In Noie patris & filij & spg s. sufficienti
 ma & usu recepta. **CASVS PRIMVS** Greg. q. 1.
 Summ Pontifex te absoluit & ego auctoritate
 ipfius, licet mihi indigo concessa, Absoluo te inprimis
 a vinculo excommunicatois &c. in quantum possum &
 indiges. Deinde Ego te absoluo ab oibz peccatis
 tuis In Noie patris & filij & spg s. Amen. &c.
 Ex his patet, qd proximum, Ego, & dictiones illa
 ab peccatis tuis, & Inuocao ss. Trinitatis o sint
 de eadē forma.

CASVS PRIMVS

A. Dicit R. Remitto tibi peccata tua, vel ab-
 solutionem peccatorum tibi impendo. &c.

B. dicit, Ego te mūdo a peccatis tuis.

R. Mutao forma quam facit A. substantialis
 o est, licet quod abiqz peccato o sit. 1. t. Dis. 14
 q. 1. ar. 3. Greg. q. 1. de penit. pun. 3. Henr. c. 12.
 quam uero B. formam dubia reddit & p̄inde huius mor-
 tale peccatu est. Sol. Henr.

CASVS SECVNDVS

C. Dicit, Absoluo te a peccatis tuis q̄ confes-
 es, vel de q̄bz es contritus.

R. Peccat grauit̄ addendo huiusmodi ad Formā
 Danar. c. 26. num. 11. qd in sacramento Penitentie q̄
 absolūtionem peccata et. q̄ penitens inculpate obliuiscit.

Vel iusta de eâ filiet, aut quâ cum sola attri-
tione confitetur, remittuntur.

CASVS TERTIVS.

B. dicit. Absolutio te, si placet ratu habueris,
si de tali domo migraveris &c.

R. Absolutio non valet, si contritio illa de futuro
sit, quia non potest sacerdos suspendere effectum sacramenti
in futurum. Navar. c. 26. num. 22. Henr. Qui mo-
net quod contritio de preterito vel presenti inter-
duci alicui Absolutioni potest, ut si sacerdos dubitet
num puer vel alium pleno usque confessione
fecerit, potest dicere. si possum ego absolvo te
a peccatis tuis, quod et modo absolvere potest pro-
xima morti qui nullum peccatum in specie aperire
valet, sed signis tantum se peccatorem ostendit.

Henr. & alij contra Navar.

Quares. 10. An forma quae datur per modum impetra-
tionis sit valida. v. g. sacerdos dicit oros
vel pro te absolvo.

Dico. Forma ista in sensu sepe citandi non est sufficiens
ad sacramentum poenitentiae. & Tho. q. 84. ar. 3.

Sol. lect. 4. de confess. Navar. et. de poenit.

dit. 6. loca: disp. 19. sect. 10. Quia forma de-
precatoria pugnat cum forma iudicij. Pro hoc est

quod modo ante sacramentalem formam pronunt. 157
ti. sicut illa deprecatio. Das nri Jhesus C. B. g. te.
absolutio, qd signu est in illis o contineri suffi-
cientem formam, qd eula o proferret successuile
Duo formas sufficientes sup eandem manum.

Queres 2do. An sit de necessitate sacramen-
ti qd forma absolutionis vocali verbo pferat.
Qd. Aliqui ut Caludang. dist. 17. q. 2. ar. 1. Me-
gina cod. de Confess. sot. lect. 11 de Confess. Navar.
c. 21. Putant sufficientem casu necessitate absolutione
in scripto; Imo Aliqui addunt sufficere si abso-
lutio nulu fiat, qd de eia iudiciu o est, ut se-
tentia voce proferat.

Dico. Est de esse sacramenti vocalis forma
Magist. 4. dist. 14. d. Tho. q. 49. caiet. verb. Confessio.
Soc. sect. 1. ar. Pro his est Concil. Flor. qd hacten.
Quis sacramenti forma verba sunt absolutionis
q sacerdos pferat du dicit &c.

Queres 3. An sit de necessitate sacramenti qd
forma absolutionis sup pntem proferat
Qd. Multi putant Absolutionem q absenti fit
invalidam, imo & licita in casu. Palud. dist. 17.
q. 2. S. Antoning. 3. tit. 14. & 17. c. 12. Syl. & Sabiena.
verb. confessio. Pet. sot. lect. 11 de Confess. Navar. c. 21. d. alij. p.

cessoribus Ap[osto]lis dicitur. Cuius remissionis peccata .158.
ta dicitur. + quereba cepit p[ro]vidam p[ro]tatem.

CASVS PRIMUM.

Q. Sacerdos parochus contubinarij
sacramenti hoc ministrat.

R. Ministrat valide. Concl: triid:
Si ut can. 20. q[ui]a hoc ministeriu[m] e[st] fundat[um]
in iudicialitate sed in p[ro]tate a p[ro]p[ri]o conyugas

CASVS SECVNDVS

Q. Diacon[us] C pro sacerdote gerit,
id est o[mn]i p[ar]te confessi sum[us] p[ro] ignorantia.

R. Sacramentum absolutionis i[n] hoc t[em]p[or]e
trahi[er]e valide, q[ui]a sol[us] sacerdos est minister.

CASVS TERTIVS.

Q.eger extreme Unico confitetur.
q[ui]a sacerdos haberi requirit.

R. In nullo casu negat dispensationem papae
p[ro]t[er] i[n] lico ab alio q[ui] sacerdos e[st] hoc sa-
cramentum valide ministrari, q[ui]a sacerdos est
minister est absolutionis ar[chi]ep[iscop]i. loa. disp. 34.
sect: 2da.

CONCLUSIO 1a. Sacramen-
ti Minister n̄ig est ō quibet sacerdos,
sed solum ille, q̄ legitima habet potatem
seu iurisdictionem. D. D. S. q̄ de eorū huius
Sacramenti est & necessitate, qd̄ minister hat
iurisdictionem, quam ō vis sacerdos hat, q̄ hoc
Sacramenti est iudiciū qd̄ requirit in iudic iurij-
dictionem q̄ nemo pot̄ sententiā ferre, seu
iudicare in ō sibi. q̄ hoc est. Causa
C. 14. ar. 7. cap. 7. Cuius sibi apte hat.
Nullig momenti esse absolutionem a sacerdote
data, q̄ neq̄ ordinaria, neq̄ decepta iuris-
dictionem hat, in q̄bq̄ verbis iudic supponit ne pe-
pisse aliquis sacerdos, carere ō iuris-
dictione in hoc foro & aliud docet, sed
absolutionem ab ip̄o datur nullig momenti ea,
& quidē ē p̄ se nullā ex impotentia ab-
solventis.

CASVS PRIMVS:

Q. Sacerdos q̄ aliquis nullū hat iuris-
dictionem, constituto in articulo mortis sacra-

gratum abfolutionis ministrat.
S. D. Nihil valide, qm in extrema ne-
cessitate quilibet sacerdos potest absolvere,
& et minister sacramenti huius, intellige
qm. alius qm. idoneam tunc iurisdictionem sponte
haberi requirit. S. D. ~~des~~ ex cap. de his q.
sequunt: q. 16 26. Pro hoc est Concil. q.
14. c. 16.

.159.

CASVS SECUNDVS

Sacerdos q. iurisdictionem non
habet aliam abfolutionem ministrat
postea q. d. in articulo mortis, sed in
periculo illis, q. v. 6. in hac parte
conflictus sic:

Soto. d. 18. q. 7. ar. 4. ^{cap. Alma} ~~Gonarium~~
par. 2. q. 11. Requiritur articulus mortis
qm iura de illo loquuntur. Ab. H. J. St. Palud.
d. 17. q. 7. ar. 2. Syl. d. 1. Confess. 1. q. 6
Xauar. c. 26. ar. 6. Joa. d. 26. q. 4.
Solum sufficere probabile periculum, qm
iura articuli mortis & iura p. code putant.

q^o morale periculum p^oinde abstinere
debet & in m^o malis evadere firmiter
t^o ipse, ~~hinc~~ q^ope illud item. Cuius
periculum p^oibit ipso.

CASVS TERCIVS.

F sacerdos o^o toleratus q^o a. v. g. exco-
municatus & nominatus ob haeresim degradatus
absolvit constitutus in articulo mortis.

Aliqui putant q^o o^o valide absolvat.

R^o: Absolvit valide q^o verba Coni. trid: c. 2. ut ge-
neralia sunt. Cuilibet pariter a quibus peccatis a quocumq^o
sacerdote absolvi in articulo mortis potest.

Poenitentia quem Ministerium habeat Ordinarium

In Ministro poenitentia regulari o^o tm. p^otas q^o ex ordine
sacerdotali est, sed & iurisdictione, q^o est aut ordinaria
aut delegata. Ordinaria t^o is q^o ex di^o ministeris proprii
& officii est superior alteri, q^o et: p^o suam iurisdictionem
Alijs committere. Delegata t^o iurisdictionem q^o solum habet
ex commissione, & ideo p^o se o^o p^o can alijs subdelegare.

CONCEPVSIO. I^a Poenitentia Minister ordinaria
est papa, pro oib^o in orbe fidelib^o, t^o n. h^o iurisdictionem
ordinaria, & quidem eminentiorem oib^o alijs.

1°. Cuius sit idem immediate a xpo, licet a deligatur
 ab h^oib^{us}, t^u rex ipsi rex, Diversa Eccl^{ia} dat ipsi juris-
 dictionem, sed omⁿ designant p^{ro}xi^ma & xpo immediate
 mag^{is} est. 2do. Cuius sit eam independentem ab alio,
 q^u pot^{est} vis^{us} alia pendet ab ipso. 3^{io}. Cuius sit idem
 Diversalem quoad loca, p^{ro}nas, culpas, q^u oia fundat^{ur}
 in illo Jo^h. 21. Pasce oves meas. Vide cap. ult. & penult.
 j. q. 3. & cap. Curia de minoritate & obedientia,
 CONCEVSI 70. 2da. Locutione Item ordinari^{us} est Ep^{is}
 sed solum pro illis q^u de dioecesi ipsius sunt, t^u h^{ab}entis-
 dictionem ordinariam, t^u a illa di^o sui muneris.

Quæres. Ep^{is} suam jurisdictionem q^u iure habeant?
 Soto. dist. 21. ar. 4. Videt^{ur}. lect. 2. de p^{ro}xi^ma Eccl^{ia}. Caltrix
 p^{ro}. Ep^{is}. Putant h^{ab}ere iure^m d^{iv}ino, q^u Ap^{osto}li habuerunt ime-
 diate a xpo jurisdictionem, q^uo ipsi succedunt, q^uo & Ep^{is}
 ita immediate t^u a xpo.

Dico. Etsi Jurisdictio Ep^{is}alis ut ordinaria & casti-
 cio sit a xpo, t^u oes Ep^{is} q^u t^u pastorale mag^{is}
 h^{ab}ent illud a Papa seu dependentes ab illo. Prior
 pars est b. tho. opus. 19. ca. 1. Ivo. disp. 25. sectia
 q^u instituit xps t^u b. Petrus & successores eius Eccl^{iam}
 & Ep^{is}os gubernarent, eosq^{ue} in partem similitudinis
 asumerent, quod ipsi p^{ro}xi^ma abortu Eccl^{ia}
 statim n. ab initio ap^{osto}li, creantur xpo Ep^{is} calarg.

Posterior pars patet. 1o. Quia Episcopi eos accipiunt
nunc Episcopi consensu Papa. e. Ita dist. 19. & cap.
Eudic. 24. q. 1. Pro hoc est et: vsq. Eula, confirmat
n. Episcos papa & q. creat, dicitur, se illis conferre
ministerium talis Eula vel talis. 2do. qd. Papa
diuidit Eulas diocesis & determinat, o. n. fundi.
iura iure diuino. 3. Quia Jurisdictionem Episcopi, vel
restringit ad plures vel pauciores effectus. Ex his
stat quod Jurisdictio o. del. Episcopo immediata ppo
Deo & Papam, & hoc sensu est o. de iure diuino, sed
lao. loa. scilicet. cit.

COD. CE. VS. 40. 3ta. Sententia Minister et: or-
dinaris est parochus. b. d. dist. 17. ex ipse Eula. Pro
hoc est. C. ois. de poen. & rem. in quo notat proprii
sacerdotis papae intelligit parochus vel saltem
procedit. & de illo proprio absolute & in vniuers.
in supponit pde sua iurisdictionem omittere,
quod est minus ordinariis iudicis. Aduerte.
Parochi o. hat suam iurisdictionem immediate
a ppo, cum illa sit nec Episcopi q. maiores Parochi
sunt habeant.

CASVS PRIMVS.

A. Episcopus. B. Parochus, subito hō in alicuius Parochia

& diocesi sacramentū absolutionis ministrat.

R^{es}: Non acit male, q^a iurisdic^{ti}o hac terminat^{ur} p^{ro}nis o^{mn}is, vnde Ep^{isc}g p^{ot} absoluer^e subditū si c^{on}g^{re} illo simul uerset^{ur} extra diocesi^m, quippe iudicium sacramentale o^{mn}ino requirit publicā solennitatem loci & exteriorem fori strepitū, & pr^oinde ordinari^{us} iudex p^{ro}sona respectu, potest obicūg^{is} voluerit ius dicere, in quo differt hoc iudicium ab externo Syl: verbo confess: 1. q. 14. Solo. dist: 15. q. 4. ar. 3. dist. q. 151 de pax: & alij.

CASVS SECVNDVS.

C. Absoluit hoion alienae diocesis qui in sua deliquit.

Difficultas est, An rāoe delicti aequal^{iter} iurisdic^{ti}o in hoc foro, sicut in foro contentioso acquirat^{ur}.

Affirmant Adrianus, dist: 13. q. 3. S. Antonius par. 3. ar. 16. Sed recto Negant Syl: Verb: confess: q. 13.

Nanar: c. placuit, dist: 6. de pax: Soa: loc: cit: q. 1^a Vnde si male & inualide forien alienae diocesis absoluit.

Quaeres. An praeter istos tres sint alij q^{ui} iurisdic^{ti}oⁿem ordinariam habeant?

Dico. sunt. Nam iurisdic^{ti}oⁿem q^u ordinaria habet Summus Papa penitentiaris, legat^{us} papae, Archiep^{isc}g in subditos suffraganij q^u visitat, Vicari^{us} Ep^{isc}g praes^{ens}, Vicari^{us} p^{ro}petuus in parochia, q^uppe, ille iⁿ h^{ab}et ut ordinari^{us}

pastor, qui potest vires suas delegare, deinde quod
ad religiosos ordinarios hinc Jurisdictionem generalis
provincialis. Imo Immediatus quilibet Superior, ut
Abbas, Quartarius, Prior, Praeceptor, Rector &c.

DVB Poenitentia an et quem ha-
VIII. beat ministrum et sacerdo-
tem proprium.

Nota. Distingui solent Tres Conceptiones vocis haic.
Prima est, quae significat omnem sacerdotem ha-
bentem Jurisdictionem in hoc foro, siue illum habeat
ordinariam siue delegatam, ita ut proprius dicatur,
qui Jus habet administrandi hoc sacramentum, quo-
cumque modo & titulo illud habeat. Palud. dist. 17.
q. 3. ar. 2. Syl. u. confess. 1. q. 1. & alij. **2da** est,
quae significat quemcumque pastorem aiarum, qui in hoc
foro ordinariam habet Jurisdictionem, siue illa sit prima
& immediata, ut in parochia, siue quasi remota, ut in capto;
Gabr. dist. 17. q. 2. ar. 1. Mel. C. de confess. **3tia** est,
quae significat sacerdotem qui proximam curam habet & oblig-
ationem ex officio ministrandi fidelibus hoc sacramentum.
& de isto hic inquiritur.

CONCLUSIO 30. Poenitentia habet ministrum
& sacerdotem proprium, nempe in qualibet Ecclesia paro-
chiali, is n. Regulariter est proprius sacerdos omnium,

162.
qui intra terminos eius parochiae degunt, sive illi
Laici sint sive clerici & sacerdotes, quod intellige
seculis privilegij, Joa. disp. 28. sect. 2. ex capite
Omnis. de parit. & remiss. Porro quilibet fide-
lium sortitur parochiam, ubi habet domicilium fir-
mum. c. finali. de parochijs.

CASVS PRIMVS

A. domicilia habet in duabus Ecclesijs,
in quibus per distincta anni tempora
habitat.

Paludang. dist. 17. q. 3. & S. Antonin. 3. tit. 17. c. 4. Pu-
tant, quod habeat sacerdotem proprium, parochum,
in cuius parochia id temporis habitat & degit,
quod probabile est quoad praecipuum annua com-
munionis quod certum tempus determinat, & co-
sequenter quoad confessionem quatenus ad Eucharis-
tiam praemitti solet.

Verum Alij rectius, ut T. Canarrus, c. placuit.
Joa. dist. 2. tit. Sentiant, liberum esse tali
confiteri in iudicio, ex duobus parochijs,
sub quibus domicilia habet: quia uterque illo-
rum est proprius sacerdos, & ita potest esse iudex,

quia hæc iurisdiclio non tantum sequitur ha-
bitationem quam domiciliam.

CASVS SECVNDVS.

B. C. D. in Vno loco habent domiciliam,
in alio quasi domiciliam. Scilicet habita-
tionem pro aliquo tempore anni quamvis
non fixam, quia. V. G. ibi in iudicio, præsidio,
negotio est.

R. G. Istos omnes per illud, quasi
domicilium, subijci parochis illorum
locorum in quibus habitant & proin-
de illi in foro hoc iudices eorum esse possunt
et sunt in officio, si Cossas, Clementi-
na. 1. de privilegijs. Navar. c. Placuit. Joa. Scl. 2. ut
pro hoc est usus quod aliquo modo necessarium fuit
ut huiusmodi persona haberent pastores qui ex officio
ipsis sacramenta ministrarent temporibus suis. Intellege
istud, secularis, privilegijs, non si in Academia ex pri-
legio vel more præbato, officioque scholasticis Confessor,
ille erit pro tempore proprius sacerdos eorum.
Suarez. 10. Quid sit de vagis, qui nullum tant
domicilium.

100: Non pauci ut Palud: q: 3. 5. Ant: c. 4. Cicer: u.
 absolutio. Navar: c. plaini. Putant, quod de ipsis
 sit libera facultas sit eligendi quem voluerint
 confessorij; Sed hoc alijs o placet ut Sylvester, Sol:
 Arel: loa: Sentiunt n. hi. Quod tales habeant ibi
 proprium sacerdotem ibi regant. qd parochus in
 isto loco tenet ex officio illis ministrare sacra-
 menta si indigeant, petes.

An sit idem de iter aertibus seu peregrinantibus qui alibi
 habent domicilia.

Idem et regant Palud: Anto. Navar: Putant n. hi
 quod o possit tales confiteri alicui absq: licentia
 proprij, qd virtute praebet dam licentia peregrinandi
 dat. Item syl: verbo cum: q: ii. Sol: dist: 18.

q: 4. ar: 2. Videt: q: 153. de par: Sentiunt, quod
 huiusmodi possint confiteri, vel paroco loci illius
 p quem transeunt, vel sacerdotibus approbatis, qd hic
 est quaedam q implicita licentia proprij sacerdotis, cu
 sit eaa racionabilis, ob naria itineris picula, imo et
 cauet: refert, Anserig 4. istud declaravit.

Suarez 2do. Quid sit de epis & ipis parochis.
 R: 1o. Parochi nullum hnt proprium sacerdotem
 pter epum, qd cum ipsi parochi inter se o sunt ordi-
 nati, neq: unq sit alteri superior, o sit de propriis sacerdotibus

alteris parochi, & ideo eps est. qd is est illis
immediate superior, qd est ius solus sacerdos p-
prius eorum.

R. 2do. Epsi o'nt alium sacerdotem propriu
p'ter pontificem, quem et: t'nt Cardinales.

Obijciunt Syl: & Caiet: Proprius epsorum sac-
erdos est Archieps. Sed hoc recte alij d'coat.
cum nullo iure fundet, quippe cum Archieps
nulum habeat iurisdictionem ordinaria in dioeca-
sibus suffraganeorum, multo mag' sup' epsos illi
habebit. Sol. Lea: & alij. Dixi. Regulariter,

Quia ab hoc iure ordinario o' pau' excipiuntur,
ut so. Omnes qui de familia papae sunt, horum n.
proprius sacerdos, est ipse papa vel summus pen-
tentiaris eius, quod intellige de illis q' actu sunt
Roma, & actu sunt de familia eius, si n. inde
discedant o' actu hoc privilegio, sed communi iure.

2do. Familia Cardinalium, nam quisq' cardinalis
est q' proprius sac' familiae sacerdos, & p't q' se vel
aliam hoc mag' exercere, solo Caiet: & alij. qui
addunt o' e' itidem de familiae epsorum, t'nt n. hoc
propriam sacerdotem iuxta ius commune, licet q'libet
eps sua velit familiam suam eximere possit ab ordinaria paro-

choram cura & sibi reservare, vel aliam propriam designa-
re, q̄ superior est & eam rationabiliter habere potest.

164

Stio. Persona q̄dam in dignitate constituta, ut Decani Ectarū
& alia similes, q̄ eximuntur à parochiarum cura. Syl. & Alij
Cui nocent quod in hoc consuli debeat consuetudo &
privilegia.

DVB
IX

Poenitentia an possit Mini- strum habere delegatum.

CONC. 30. Minister Ectarū p̄t ee & saepe est delegatus,
q̄ Jurisdictione in foro hoc delegari p̄t, q̄ d̄s Ectarū con-
1 minit, cum ea q̄ sunt Jurisdictionis delegabilia sint.
C. Aqua. de Consecrat. Ectarū: q̄ Jurisdictione ō d̄at
& aliquam fateram consecrationem, sed & moralem
deputationem, unde qui habet propriam p̄t eam alteri co-
mittere. Aduerte. Jurisdictione concedi p̄t & delegari
ri. 1o. directe, dando illa sacerdoti, ut q̄do Parochy
absunt sacerdotem idoneum coadiutorem ad tempus, vel
ep̄s aut Papa alicui committunt hoc munus. 2do.
Indirecte, concedendo subdito facultatem eligendi co-
fessorum.

Quæres. 1o. Jurisdictione, cui, à quo, & quomodo de-
legetur.

Dico. 1o. Jurisdictione absolueri in foro confusa, ut rite
alicui delegari debet is ee sacerdos, & quidem talis,

ut idoneus sit quoad scientiam, prudentiam & p[ro]bitatem
huius muneris arrian, & approbato debito modo.
Aduerte. Sacerdos quilibet ab Eccl[esi]a p[ro]taten te absol-
uendi a pecc: mort: in p[er]iculo mortis, q[ui]do t[ame]n ad aliq[ui]s
imo & extra p[er]icul[um] mortis a peccatis uenialib[us]
& mortalib[us] ipsis, q[ui] alias q[ui] recte remissa sunt.

Dico. 2do. Jurisdictionem delegat ois q[ui] illa habet
ordinaria. c. Inter. de off. ord: q[ui]do t[ame]n est cogendus
Pastor semp[er] p[ro] seip[s]u[m] exeq[ue] officiu[m] suu[m], q[ui]o p[ro] uic-
es suos delegare. ex his patet quod Papa
delegare possit Jurisdictionem pro quolibet loco
& p[ro] quibuscunq[ue] peccatis. Clementina diuina de se se-
pultura, Ep[iscop]o in sua diocesi pro peccatis q[ui] non
sunt Papae reserua[n]t, c. Canoniam, & c. Inter. de off.
ord: Paroch[us] pro suis parochianis, & pro peccatis
q[ui] t[ame]n reserua[n]t[ur] superiori, cap: Omnis, De par. & ren.
Sub Papa penitentiariis sum[us], sub Ep[iscop]o vicariis gratis
continet.

CASVS PR[IM]VS.

A. ut licentia a Papa audiendi confessiones
quorūlibet, quas audit atq[ue] absoluit absq[ue]
licentia paroch[orum].

Glossa. c. Ois, putat q[ui]do absoluat ualide, sed Glossa
sa turpiter errat q[ui]do Papa dat facultatem aliam
exicipiendi confessiones, sufficit illa ad Jurisdictionem,

nuda expectata proprii sacerdotis seu parochi licen-
tia. 6. tho: 4. dist: 17. q: 3. ar: 3. Palud: ibidem
q: 4. ar: 3. Sol: dist: 18. q: 4. ar: 5. Navar: cap:
Placuit dist: 6. de par: pro hoc est Extravagans
Fris. 22. Vas electionis, tit: de haereticis. Ex his
patet non posse parochum prohibere suum parochia-
nam quò minus confiteatur religioso habenti punit-
gium, audiendi confessiones, quia n. dicitur facultas
ad audiendum confessiones, datur et: alteri fa-
cultas ad confitendum, quia haec facultas est q.
reciproca.

Obvies. Ergo R. religiosus non indiget licentia sui
parochi ad audiendum confessionem itaque q. licentia
eligendi confessorem.

R. Non cogit quoad jurisdictionem, eget vero quia
religiosus est sui juris, ut in hoc vel illo opere
occupetur, & proinde ut possit se in hoc opere occu-
pare licentia superioris indiget.

CASVS SECVNDVS.

B. religiosus hanc facultatem audiendi confes-
siones audit & absoluit circa festum paschalis.

DD: Aliqui putarunt quod Confessi & absoluti à tali
suo sui liberati ab opere confitendi eadem peccata suo
parochi. Sed male putant, & opinio istorum
damnata est, à Foe. 22. Extravagans: Vas electionis

De haret. & à Benedicto XI Extravag. inter p̄ndy
De privilegij.

Dico. Titio. Jurisdictione ut delegat, nullam pe-
culiarem formam requirit, p̄terq̄ qd delegatus suf-
ficienter explicet suam voluntatem, q̄ quibz-
cumq; hoc verbis aut signis fiat sufficit.

CASVS

C. Confessionem excipit & absoluit, ex p̄sum-
pta rati Jurisdictionis ^{habitione} potestate.

h. d. Aliqui ut R. Canuadg. tit. de p̄an. pu-
tari sufficere rati habitionem p̄sumptam, quia
ut est regula 10. de reg. Juris in 6. Rati
habitiō mandato ~~com~~equiparatur, qd ad Rati habi-
tionem p̄sentem p̄sumptam. Restrungunt hyl. 2. Confess.
1. q. 6. Nauar. c. 9. lib. 6. Sot. Dist. 18. q. 4. ar. 3.

Alij vero d. absolute p̄negant sufficere ad Ju-
isdictionem p̄sumptam rati habitionem. Palud. dist.
17. q. 3. Gabr. ibide, q. 2. ar. 3. Anton. 3. par. tit.
17. c. 4. Adria. q. 5. de Confess. Melina & Alij.
Et hoc magis p̄bat Soa. disp. de sect. 1.

CASVS

D. habuit delegatam jurisdictionem, sed qd in-
ficiente absolute delegatus eam mortem obijt
vel amicty officio fuit.

166
ob: pleriq; etsi admittant qd iurisdictione delegata a Pa-
pa posita ee perpetua, reg. Spiritus illo mortuo, qd
est gra. lapa, qd o expirat p morte occidentis, c. si
cui de pen: 6. dubitant tñ. de iurisdictione p episco-
pum delegata, & quidem Palud. tit: 17. q. 4. Syl: u. Confes:
1. q. 9. Putant eam morte epi expirare adhuc rein-
tegra; Sed hoc impbat Navar: c. placuit, & huc suf-
fragat Joa: sect: 3. qui hinc insert quod delegatus
ideo iurisdictionem amittat, qd Epus ex communi coetu
suspendatur.

Quæres. dno. Facultas eligendi confesorem a quo
& quo modo delegati.

Dico. Jo. Dari potest a Papa, Epso, parocho, qd
hi tres ordinarij sunt.

CASVS PRIMVS

A. te facultatem eligendi Confesorem a proprio
pastore, sed is qd illa dedit excommunicatus fuit
uel suspensus.

Palud. & Navar: loc: cit: putant facultatem illam cen-
suram, sed hoc recte alij rejiciunt, vt Syl: & Soto. Vido:
q. 152. de pen: Joa: disp: 27. sect: 2.

Adverte, si pastor facultatem datam eligendi con-
fesorem excommunicatus, o ideo facultas data extinguatur.

CASVS SECVNDVS

B. habuit facultatem eligendi Confesorem;

sed is a quo illam habuit iam
obijt qdo eligit.

Paludang & Syl. putant extirpationi facultate hanc
& mortem concedentes, sed hoc mento Navar. &
Loa: improbare.

Dico. 2do. facultas eligendi confessorem dari potest
vel a fide, vel consuetudine, vel personaliter a pro-
lato seu pastore. A fide eligendi confessorem habet
potestatem. p. Papa. Et quidem hic a iure diuino
illam habet. 2do, Epsg, & ois illo Superior, ut

Archiepsg, patriarcha. c. Fin. de par. & ren.
Pd. sub epso comprehenduntur o illi qui electi sunt. et
sed qui confirmantur, imo & illi qui licet o habet
Episcopatium, est tunc consecratus eps. 3to. Cardinalis
et o Epsg. Angely. Syl. solo. contrarij cum consecra-
ta sunt superiores Epso dignitate. 4to. Pralatis
quilibet exemptis. c. Fin. cit. sub pralato o compen-
henduntur Parochus Loa: disp. 27. q. 2. otm flagellum.

Per CONSUETUDINEM. p. eligit Parochus confes-
sorem, & quilibet sacerdos simplex, qd consuetudo fidei
inditionem dare potest. c. cum contingat de foro con-
petente, Navar. c. Placuit. Caier. u. Absolutio. qdo
nampe ordinarij siner illi & tacent.

2to. Cui solum peccata Ven: tit, for:

167.

CASVS

C. qd Pastor ipse ignorans est. O. qd impotens est. E. qd impig sigillum secreti prodit & frangit, adit aliu sacerdotem.

DD. pleriq docent, qd qd parochus ineptus est, qd ignorantia magna laborat subito data sibi potestas eligendi Confessorem aptum. c. placuit. rto. dist. 6. De pen: quod ipsum aliqui extendunt, qd parochus neq secretum teneat, vel impotens est & tunc habet coadiutorem.

CASVS SECVNDVS.

F. psumit de licentia parochi accedit alium. qd idem v. l. profectus peregre est nullo vicario relicto, vel qd petit ut excipere confessionem illius & rem pterens occupare, vel qd etiam instat tunc confitendi ipsi parochi, qd et. ei nota est, qd u. g. cum illo peccavit.

DD. tunc pauci putant sufficere facultatem psumptam. quis tunc sit actu exhibita vel declarata, sed hoc alij admittunt, nisi qd psumptio fundat in aliquibus signis, qd sufficienter indicent presentem voluntatem dandi hanc facultatem, unde in nullo horum casu potest confessor eligi.

CASVS TERTIVS.

q. iuste petit facultatem eligendi confessorum,
sed parochus iuste illa ei negat.

DD. Multi putant sufficere licentiam petitam, licet ob-
tenta sit, sed neg. hoc alij pbant, nisi si forte Casista-
lis in quo ipso iure data sit potestas eligendi co-
fessorem.

Peters. An sacramentum poenitentiae cum iurisdictione
dubia ministrari possit.

Dico 1o. Quando verum dubium est, lex propria
o potest ministrari, nisi forsan necessitas absolutioem
urgat, illaq; tunc vel sub conditione, seu a vitari
poterit periculum sacrilegij.

Dico 2do. Quando est dubium inprimis, qd o ex-
cludit probabile iudicium, potest, pbentim si congrua
ius adsit. loa. disp. 26. sect. 3.

DVB
X

Poenitentia qua requiratur
in ministro idoneo.

Poenit CONCLUSIO 1a. Poenitentia per
ptatem sufficientem o impedita requirit in Ministro
idoneo Poenitentiam aliquam, qd ad salutem animi
nra e Fidelitas, ut nempe minister vere absolvat
& o fide agat, Deinde ut honeste eligi possit,
& ipsi iurisdictione delegari absq; culpa, et Probi-
tas nra est, qpe eligere aliquem indignum ad mini-

Item aliquod praesertim sacrum culpa o caret, maxime
 si probabile sit quod in peccato illud ministravit. Denique
 ut minister ipsum sacramentum absq; peccato peragat,
 necessaria est bonitas gratiae, ut nempe o habeat officiu
 huius peccati mortalis, qd hoc iudicium sacrum est, itaq;
 ex officio minister exercet specialiter ad hoc consecratus.

CASVS P. R. F. M. V. S.

A. in peccato mortali exigit confessionem, sed
 anteq; impedat Absolutionem de illo dolet & co-
 teritur.

Sol: disp. 28. sect. 1. diu. Cuius Ministerii Sacri huius
 iudicij in ipsa confessione Poenitentis debere sacerdotem
 ad totum illud accedere in statu grae, qd totu illud e
 Sacri op; ac proinde grauitate peccare qd in pecca-
 to mort: confessionem audit, et: spe habendi contritionem praeg;
 absoluat. Nisi forsitan necessitate compulso bona fide
 id faceret.

CONCESSIO. Etia Poenitentiae requiritur et:
 in Ministro idoneo Scientiam & Prudentiam, ut
 ut sacramentum valeat, vniu est, ut illi minister for-
 man Absolutionis sciat, linguam Confitentis intelligat
 uel saltem signa quib; peccata exprimit, aduertat ad
 peccata illaq; cognoscat, si a sono oppresso, del ebrio,
 sit minister, imo & oio diluato, qd Confessio fit, Ga,

*gravi

examentu absolutiois invalidu est. Deinde ut dici possit & deputari vna ad Scientia, qd nullu pot habere in aliqua caa tali iudicium adhibere, nisi habeat scientiam sufficientem ad ferendum equum iudicium, quippe alio exponit se evidenti periculo errandi. Caiet. & Syl. V. confess. Soto lect. 6. de Conf. Navar. ca. & Alij.

Ratio quarta in particulari Debeat esse haec scia explicat a DD. Cui multa in Confess. requirunt, 1o. Ut sciat discernere peccatum, & An Ven. vel Mort. saltem in communi; Idem est de speciebus peccatorum & circumstantijs, alijsq. q. p. se spectant ad integritatem Confessionis, qd sine eorum notitia, non pot. uti prout debet clare scia examinando causas & cognoscendo quantum necesse est, ut de illa feratur iudicium. 2do. Ut sciat qd regrat ut peccator sit sufficienter dispositus ad absolutionem tam quoad dolorem q. quodam proposito, & an ipse occasio proxima peccandi sit, qd alios o. pot. scire an iure absolvat nec ne, 3tio. Ut sciat qd ex peccato oritur obligatio restituendi, vel alia similia, qd oportet ut moneat penitentem et ab illo debita satisfactioem vel saltem propositu regrat. 4to. Ut sciat casus reservatos & excommunicationes q. ipso facto incurrun, p.sertim qd absolutio eary

Papa alijsue refernal. Caiet. Navar. & alij. Quib.
 Moras non requi semper et confessor per seipsum
 possit hac oia discernere, sed satis ee, ut intelli-
 gat ea q frequentis accidunt & de alijs dubita
 re sciat, consulatq, uel doctiores se, uel libros q
 de ista re agant. Addunt item habendam e rae,
 uel honoris & psonar, multa u. maiore scia requit
 in vno loco q in alio, & respectu vnius psonae q
 alterius. Ex his inferit Jo. Peccare graviter
 sacerdotem q scienter se ingerit huic ministerio absq
 sufficiente scia, qd intrinseci malum est suscipere,
 aliquod iudicium minus sine sufficiente scia ad illud in-
 ste ministrandum. Syl. & alij excipiunt casum extremae
 necessitatis, nam tunc quilibet sacerdos quantumvis igno-
 ra licite absoluit. Addunt alij casum in quo Capu-
 ni inter infideles o habent sacerdotem cui confiteat
 nisi valde ignorantem, quod o displicet Soarez
 disp. 28. sect. 2. Putant insup S. Antoni. & Syl. qd
 excuset a culpa sacerdos q ex obedientia suscipit
 hoc minus, qd q ex ppria voluntate, sed hoc Navar.
 & loa: o pbat; Inferitur. 2do. Pecca-
 re graviter superiorem qui alicui sacerdoti juris
 dictionem in hoc foro mittit q o hnt sciam proportionata,

huic muneris, quia hoc responset sanctitati & iustitiae
sancti huius, tamen est de illo qui eligit Confessor,
non ignorantem respectu ipsius, nisi forsitan doctus
sit, & uelut sciam Confessoris doctrina sua adiuuare,
& q. sufficientem efficere, Caiet. & Joa: licet
illud t. admittat Nauarrus sed non recte.

C. A. S. V. S.

B. exigit Confessionem sed t. sit sufficientem sciam
respectu illius qui ipsi confitetur.

DD. Multi ut Richardus Antonius Syl. sent. Absolutio,
nec ignorantis est finaliter & esse iteranda confessione
apud alium, quia de substantia Confessionis est t. solum
dicere peccatum, sed et: dicere tale vel tale peccatum.
Alij uero Negant esse hic defectum substantialem, quia quod ex por-
te penitentis interuenit integra Confessio, & ex parte
sacerdotis aliqua cognitio & perceptio illius, q. licet non
sit exacta, tamen t. est sufficientem illam esse sufficientem
maam huius sancti, q. si sup. talem maam cadat uera
forma ualida sanctorum erit, quia nihil substantiale deest.

Joa: sent: cit: —

CONCESSIO 3ta. Poenitentia requirit no-
tam in Ministro, ut sit idoneus quoad saeculares appro-
bationes Episcopi. Conc. Trid. S. 23. c. 15. de Reformatio:
ubi ista. Nullus sacerdos et regularis potest Confes-
siones saecularium et sacerdotum audire, nec ad id idoneus

reputari, nisi aut parochiale officium hant, aut ab episcopis
 & exanex si illis iudicetur esse nōm, aut alias idoneis
 iudicibus & approbationem q̄ gratis de se obtineat.
 Dixi modo, q̄ olim approbatio ideo episcoporum fuit
 ut sacerdoti Jurisdictionis à parochio delegatū vel
 à penitente eligat. Dixi r̄do. quoad seculares,
 q̄ pro regularibus sive Viri sive femine sint non
 est approbatio episcoporum, Adverte Appro-
 batio hæc episcoporum requiritur in articulo mortis, nec
 in locis istis in q̄ Dec: Trid: receptū est.

CASS

C. ^{Prelatus} Confessor est q̄ habet iurisdictionem
^{afforem}

Cardinales de ^{afforem} fusi Respondere in contrarias abiere
 sententias, vnde Grego: XIII Papa consulto. R̄: In
 re dubia tūq̄ se adherere Conc: Tridentini Decre-
 to, vnde Prelatus Episcopo inferior potest eligere Confes-
 sorem nisi approbatus ab Episcopo suo, imò nec Episcopus
 si eligat alicuium. I. cum q̄ est de sua Diocesi.
 Loq: Sect. 4.

CASS 22

D. Parochus delegat Jurisdictionem sacerdoti q̄
 habet q̄dam parochiale beneficium, sed dicitur
 Diocesi.

DD: Aliqui putant se Latet se habere parochiale bene //

ficiū ut q̄ idoneus reputet, q̄b̄ f̄uēt Cardina.
responsio. Sed recte Alij tenent Jurisdictionē
tali à Parocho. Delegari pot̄ & absolutionē eius-
dem fieri: sua: & aliq̄.

CASVS TERTIUS.

E. Sacerdos sede vacante à capitulo ap-
probatus est, & ab Abbate exempto, qui
habet Ep̄iscopalem Jurisdictionem.

R. Approbatus invalide est. sua: lect: 5.

CASVS QUARTUS.

G. Approbatus est ab Ep̄sco suo, sed q̄ illū
eligi vel ei delegat Jurisdictionem, & est
de ista dicitur.

— Corrig: Lib: de Indulg: c. 12. Dicitur sufficere
cuilibet Ep̄sco approbationem, & proinde iustus
idē qui approbatus est ab uno Ep̄sco, qui illū
in est idoneus ut eligi possit in confessione ubiq̄
gentium, q̄a loci: nil aliud requirit q̄ ut sit
approbatus ab Ep̄sco. Aliqui requirunt approbationem
Ep̄sco poenitentis, quod & displicet Socratico. Sed
hic postea ob Responsiones Cardinalium inclinat
magis in istud, ut putet sufficere approbationem
ab Ep̄sco eius qui auditurus est Confessione.

Quares. 10. An sufficiat appetisse approbationem

Si iniuste Negata fuerit.

171

Dico, Requiritur ut Approbatio re ipsa fiat
nec sufficit et: petita a regulari, etiamsi iniuste
revelatur. Ita: sect. 5. Cui moxet non
est absolute iurium, ut approbatio in scripto
& gratis de h

Quæres, 2do. Approbatio quod diu duret.

Dico, Durat, quod diu iusta de causa non reuocetur,
quippe pro mortem concedentis non extinguatur.

Manar. c. 27. quia hæc non solum est gratia, sed
et: est iuridica declaratio quod iurium suam retinet

quod diu non reuocatur. Dixi. Lenocch. quia iusta de
causa reuocari potest, quia si reuocatio fiat absque
causa iusta putatur non valere. Ita: disp. 28. sect. 1.

1. Poenitentia quem requirit
minister pro reser-
uatis.

DVB
XI

Est in Ecclia potas reservandi quodam peccata, quippe
Superior omnis potest inferiori non concedere iurisdic-
tionem ad absoluerendum ab aliquo peccato, quia
ca. circa alia concedatur. Cox: trid. 8. ca. 7.
& 11. Pro quo est vsq; perantiquum, quia Papa non parca
peccata sibi vel alteri reservat, quod et: Episcopi faciunt
& superiores ordinum, nam iurisdiclio in hoc sacramento

Nota
I.

manat à prelatiſ ad inferiores Miniſtros & ideo
p̄ iuxta illorum arbitrium Ee magis vel minus li-
mitata. *Soa. Disp: 29. Sect: 1.*

Nota
121

Etſi peccatū quōſ et: interm̄ & et: veniale re-
ſervari à prelato poſſit, ta. do facto paga ſibi non
reſervat niſi peccata mort: aliquo modo externa ō oia
ſed q̄dam graviora q̄b; excommunicatōem adiungit,
q̄ a peccata Ep̄ſi ſibi reſervant ex ſtatutiſ immor:
ſynodalib; diſci debet. Quidam putant iure om̄ni q̄. vel b.
caſ; eē Ep̄ſiſ reſervatos ob extravaganteſ ſup; cathedrā
de ſepultura. Verū ſoa: recte tenet nullū eē pecca:
ſure om̄ni Ep̄ſiſ reſervatū, q̄ dicta extravaganteſ re-
vocate ē p̄ clementinā Dudā de ſepultura.

CONCESSIO. 1. Penitentia Miniſter ordina-
ri; pro reſervatis eſt iſ qui ea reſervavit & qui
iſſi Superiori Jurisdictione, quippe uterq; eſt ſtate
ordinariam abſolvendi à talib; peccatiſ *Soa. Disp: 30.
Sect: 1.* **Q. P. R. E. S.**

An Superior auditis in confeſſione ſolus peccatiſ reſervatiſ
poſſit ab eis abſolvere, & reliquā inferiori mittere.
*DD: Illar: ut Caiet. u. Conf: ſot: ſect: 10. de Conf:ſ: Navar:
cap: Conſideret. d. 5. de p̄er: ſentit Poſſe et: abſq; cōgra-
ui, q̄ id cōſuetudo h̄t, addunt interim q̄ ſic abſolut; tenetur
poſtea confeſſori ſacerdoti inferiori peccata ſua om̄ia*

etiam reservata à quibus per superiorum absolutus est, et sit Confessio integra. **Relig.** Negant posse, sed debere superiorum aut integram Confessionem audire aut saltem literè absoluerè, ita **Forian.** q. 8. de Confess. Syl. u. Confess. 1. q. 19. **Vutor.** q. 149 et 162. de Confess. —.

Dico. Abrog. gravi necessitate & cetera et per superiorum audire sola confessionem casuum reservatorum, & de illis solum sacramentaliter absoluerè, quia hoc per se est contra jus divinum, scilicet: dividere confessionem; ergo sine causa gravi & rationabili non licet.

Dixi, abrog. gravi causa & necessitate, quia ex illa per superiorum interdum absoluerè concesso à reservatis **Soa.** disp. 21. sect. 1.

Cui ibidem hoc sic explicat, Si nempe ad temporis necessitas poenitentem ad confessionem ducat, & superior tunc verum impedimentum habet, quo minus potest Confessionem audire possit, & insuper talis causa culpa reservatorum sit, ut secundum prudentem existimationem non possit vel non expediat eam delegare. Verum quia hoc via raro occurrunt, et raro contingit, ut superior à reservatis solis licite absoluerè possit, quod si vere id contingat, non tenet qui sic absolutus fuit, reservata iterum alteri confiteri. **Soa.** loco cit.

Q. V. R. E. S. 2. An inferior sacerdos possit absoluerè poenitentem qui cum alijs et: peccatum reservatum confitetur.

DD. Aliqui putant posse, dummodo alter intelligat se manere obligatum ad confitendum superiori peccatum reservatum idque facere proponat. **Syl.** & **Ang.** u. Conf. sol. & **Nazar.** loc. cit. Quia sic consuetudo habet. **Alij** Negant posse absolui, sed eam debere ad superiores remittere. **Ric.** & **Burand.** 4. d. 17.

Adrian: q. 4. de Confessi. Quia inferior nihil potest in casu
et reservatis extra articulum mortis; sed hoc debet
intelligi si directe & per se a reservatis & si subone-
re comparandi penitentes absolvere tentet. Secus
si absolvat directe eum a non reservatis, & alias solum
& accidens tollat sicut obliqua, Hoc r. & si communiter
fieri potest cum integritati sacri reprobat, In quo
causa gravis adesse fieri potest, quae d. l. communio vel missa
absque scandalo vel infamia omitti requirit, & aditus ad
superiorem non patet. Son: disp: 31. sect: 3. Dixi extra
articulum mortis. Quia in illo sacerdos quilibet a pec-
catis solum et reservatis absolvere potest. Konul: trad.
§: 14. c. 7. de i. sta. In Ecclia vni, catholica semper fuit, et
nulla sit reservatio in articulo mortis.

CASVS PRIMVS.

A. peccatum reservatum superiori aperuit
qui ab eo absoluit illum, sed illud postea
repetens confessione inferiori confitetur.

R. Ad inferiore absolui potest, quia iam desinit peccatum
illud a reservatum, & quia si illud superior sacramentaliter
remisit a quovis sacerdote absolui potest si vero solum
audito peccato remisit absolutionem eius ad inferiora
a proprio vel alio de illis licentia potest absolui & d.

CASVS SECVNDVS.

B. Confessus e superiori sua peccata a quo & sacramentaliter
absolutus, sed per oblivionem inculpabiliter omisit
peccatum aliqd reservatum.

R. D. Multi sentiant, posse eum illud confiteri sa-

feriori & ualide absoluit ab eo, quia desijt iuxta ee reser-
uatum, quia superior absolvens substituit oia peccata et: reser-
uata. **Notandum** Joa. Sed: 4. Soluit **placet**, quod Confessio
specialiter fit Superiori ut exoneret Confessam et: a reser-
uatis peccatis, & id Superiori sit. Secus si sit ordina-
ria Confessio, quam de suis peccatis omnibus solet facere
Superiori.

CASVS TERTIVS

C. peccatum suum reseruatim aperuit Superiori
Superiori, qui audita Confessione illi absoluit,
sed absolutio inualida fuit.

Aligui iudicant peccatum istud adhuc manere reseruatim
Superiori, quia peccata illa ita manent suba clauibus Ecclie
ac si ad iudicium non fuissent delata nec data absolutio.
Verum aliqui male sentiant.

CONCLUSIO. 2. In casibus reseruatim sit et: a Minoribus

penitentia aliis a Superiore, quia peccata reseruatim possunt
directe & se remitti per potestatem delegatam, & concedi
ab illo qui peccatum reseruatim, vel et: a Superiore istius, v. g.
a Papa, si Episcopus id reseruatim.

Aduerte. Hae potestas delegari potest, vel directe ipsi Con-
fessori, vel proxime penitenti, ut eligat sacerdotem, qui cum et:
a reseruatim absoluit.

CASVS QUARTVS

Q. quia facultas data est per Jubilaeum ut a quibus
peccatis et: reseruatim absolutio fieri possit, & in-
dulgentia plenaria haberi, confessus est quod sua
peccata et: reseruatim, sed manente postea non suscepit.
quod et: ad Jubilaeum regatum fuit.

DD: Aliqui fortiter si bona fide confessus sit alicuius relictum, quod ad jubileum pertinent postulare, et si postea ista o[mn]ia meliora teneat adire superiorem pro reservatis, secus si absq[ue] tali alicui confessus sit. Ita: disp: Cr. sect: 5. Cuius Pontifex o[mn]ino interdicit concedere facultatem, nisi in ordine ad indulgentiam, & pro his qui jubileum lucrari volunt.

CASVS SECVNDVS

„uel certe

C. Absolutus fuit virtute privilegij, quo semel confessorem ad certum tempus eligere potuit, sed post illa recordatur peccati reservatis.

„oblivio

DD: Sentiant istud peccatum iam esse liberum a reservate modo q[uo]d oblivio eius o[mn]ino sit adeo culpabilis, ut confessionem nullam effecerit, Ita: sect: 4. cit:

DVB
XII

Poenitentia ministrum ad
qua obliget

CONC. 70. 9. Poenitentia obligat sacerdotem proprium seu parochum, ut ratio officij sui illam ministris subditis, quod sanctorum hoc suscipere tenent. V. G. in periculo mortis, quia pastor ratio officij sui tenetur providere omnibus quod illa cogit ope illis. Et reg: 23. 24. & alijs scriptura locis, in quibus reprehenduntur Pastores, qui convenientem omnium providentiam o[mn]ino tunc

QVAESTIO. An Parochus obliget audire confessionem subditi ad quam ipse o[mn]ino tenetur

DD: Aliqui, ut Syl. verbo. Confessor 1. §. 18. Mel. q. de confessione, p. audiendi Patant o[mn]ino obligari, quia parochi ratione officij tantum tenent ea praestare quae praecipita a Jure sunt.

Sed tm. est ipsi preceptum in tempore necessitatis sacra-
menta ministrare, qd alias tenet, qd parochus audire
subditos quotiescumq; confiteri voluerint, qd onerosum
valde est.

DICO. Parochus tenet subdito ministrare sacram Pœni-
tentie quando ille opportuno tempore. & iusta decem
illud petit, quia subditus habet qd petendi, qd pastor
habet obligationem dandi. Soa. disp. 32. sect. 1.

CASVS PRIMVS

A. Confessarius renuit confessionem audire subditi
quam ille extra tempus precepti facere cupit.

Rp: Peccat mort: renuendo, si subditus illam faceret
gravi ex caa, quia u.g. gravi tentatione aut difficul-
tate premitur locorum & difficile iter aggreditur, et
tempus Iubilæi &c.

CASVS SECVNDVS

B. quia sacerdos proprius o est periclitante
extreme audire renuit.

Rp: Peccat mortaliter, si proprius haberi nequeat,
qd ex caritate tenet,posito in necessitate extrema
succurrere, & sacram absolutiois ministrare, ne forte
ob defectum illig aia ista pereat.

CONCLVS 30. 2. Pœnitentia obligat Ministrum
ut in administ:raoe, Iustitiam & religionem seruet &
tueatur, quia iudicium & actionem sacram exercet.
L. V. R. E. S. Quid agere debeat sacerdos ut hinc virtutibus

in suo munere satisfaciat

Dico. Jo. Debet dare operam ut dispositionem poenitentis agnoscat, quia non potest Confessor leuiter poenitentem absolueret, nisi ille dispositus bene sit ad absolutionem, quippe non potest ipse absolueret nisi quem Christus etiam absoluit, gerit n. Vices Christi. Alias clavis errabit, & minister illa abutebit & peccabit. Deinde quia iudex est, tenet iudicium inferre, proinde priusquam absoluat necesse est, ut praesenter iudicet poenitentem esse dispositum.

A dierte. Dispositio poenitentialis ex duobus surgit. scilicet. Displacencia peccatorum & proposito in futurum. Displacencia a Confessore potest sciri si poenitens in ipso modo accusatis praebet signa doloris, quod si illa leuia admodum sint, vel potius nulla, interroget poenitentem, an ex animo peccatum detestetur, cui affirmanti credere tenetur, & hoc idem locum habet in proposito in futurum, quando o est specialis obligatio restituendi, vel relinquendi occasionem proximam peccati, quae o raro tenet Confessor differre absolutionem, quousque poenitens sua obligatio teneat salis, restituendo, & tollendo proximam occasionem peccati, ne impoententi sacramentum ministret.

Dixi non raro, quod semper debet Confessor cooperere
 poenitentem ~~penitus~~ ^{penitus} illum absoluat, ut id ~~exequatur~~
 quod facere ~~tenetur~~ - l. ut restituat occasionem pro-
 ximum peccati amoveat, quia satis est, quod peni-
 tens credat habere firmum propositum, suam obligationem
 implendi, cui credendum est, praesertim si tunc proximum in-
 vidit in eam occasionem seu obligationem, & non est in
 ty infidelis vel inconstans in similibus, neq; ex alijs coniectu-
 ris potest talis suspicio probabiliter concipi.

CASVS PRIMVS

A. Penitens quia Vna trahat saepe per-
 arum se inebriavit prope rationem, naonam
 ad ebrietatem ideo straxit. &c.

R. Absolui potest, modo vere proponat cum Dei gratia
 abstinere in posterum ab ebrietate, neq; obstat quod
 Confessor hoc fore sibi persuadere ~~non~~ possit, quia non
 requiritur ut iudicet ita futuram, sed satis est quod existi-
 met nunc tale habere propositum, quod post breuitem-
 pus illud sit mutaturus. ~~See: disp: 32. Sect: 2.~~

CASVS SECVNDVS.

B. Penitens est in occasione proxima peccati
 grauis. V. l. fornicationis, inebriationis &c. Sed illam
 absq; scandalo, infamia, incommodo magno requirit
 amouere separando se, migrando in aliam
 domum &c.

DD. Ut Nauar: c. 3. & Alij, multa circa hanc perplexam
casum dicunt, sed ut habet Soa: Vix potest certa re-
gula tradi, quia tota haec res maxime pendet a pru-
dencia Confessarij, qui ante oia perpendere debet an
sit vero poenitens in occasione proxima peccati, quae
moraliter vitari potest, quod si sit, oportet uti necesse
ut fulciat huius ne cadat, & probet et: an eius propo-
sitionum efficax sit, neq; est ipsi regarda absolutio, et:
si iterum atq; iterum reincidat, praesertim si aliquan-
tulum se contineat, & numerum regulatum pecca-
torum diminuat, interdum et: differri potest abso-
lutio & maior poenitentia vel cautio adhiberi, quod
si tandem experimento ostet haec non sufficere, de-
bet opere poenitentem ad tollendam occasionem. et:
cum graui temporali nocimento, semper tu. opus est
magna prudentia, ut scandalum evitet.

Dico. 2. Debet Confessor dare operam, ut poe-
nitens integram faciat confessionem ad quam sua interro-
gatioe prudenter iuuare eum tenetur. Mag: 4. d. 19.
D. Tho: ibidem. Syl: 1. Confess: 3. q. 13. Tr: 4. Interrog.
Nauar: c. 3. quia et poenitens sit dignus absolute.
requiritur non tu. debilis dolor, sed & integra accusatio.
DD. pleriq; tradunt haec. So. Utile e. seiscitari tempus

in quo ultimo confessus est, & an satisfecerit proprio-
 re confessione, an sufficienter paratus veniat, Item
 quis sit eius status, qua conditio. 2. Necessarium ee,
 si confessor inducet poenitentem non satis explicitissime
 conscientiam suam ob ruditatem uel pudorem, interrogare, prius
 absolvat, quia Confessor, iudex & medicus est, pro
 hoc e caput, Omnis, de pœa. Vbi ista. Sit Sacerdos
 discretus & cautus more periti medici diligenter inqui-
 rens peccatorum circumstantias, Porro interroget
 de oibz rebz, sed de ijs quæ spectata condicione
 poenitentis & notitia quam ipse de se ipso præbet pro-
 babiliter possunt in ipsam conuenire, caueat itaq; ne
 nimis sit in interrogando, & præsertim ut in aliquibz
 rebz seu materijs, v. l. Castitatis ad capitularia o
 semper descendat, ne aut poenitentem doceat quæ for-
 te refut, aut se vel ipsam periculo tentationis expo-
 nat, C. r. h. 4. d. 13. q. 3. so. d. 18. q. 1. ar. 4.

CASVS PR. & R. V. S.

C. Confessor fuit poenitentem quidem fecisse dili-
 gentiam sufficientem, & tamen peccatum aliquod
 omittit, quod non eum fecisse.

Melior. q. de Confes: iteranda. Negat Confessore teneri
 tunc eum interrogare, de isto peccato, quia poenitens iste

iam est integre confessus saltem formaliter, & est dis-
 posita ad effectum sanari, nempe ad remissionem diuini
 peccatorum et obliuionem, qd est casus Confessor ob-
 ligat amplius inquirere. Sed recte alij tenent
 teneri interrogare pp integritatem iudicij, qd alias
 nunq tenent Confessores interrogare hinc inde,
 qui quantum diligentiam praestant, nunq
 se possunt integre confiteri, explicando circum-
 stantias species & numerum peccatorum.

Quid sit penitens rogatus recet peccatum, quod Confessor sit eam commississe.

DD: Dicunt teneri Confessores absolute Penitentem,
 quia in hoc foro credendum est penitentem
 tam pro se qd contra se loquenti, & regulariter
 standum eius confessioni, et: si Confessor non solum
 audierit ab alij, sed et: oculis uiderit peccatum,
 quia sibi persuadere potest penitentem illud esse
 confessum alteri. Dixi, regulariter, quia si omnino
 sit evidens illam mentiri contra integritatem Confes-
 sionis, non tenet ita stare dictis penitentis, et non
 potest ibi sua sua priuata ad conuincendum & re-
 darguendum Confitentem.

CASVS SECVNDVS.

D. Confessor cognoscit ex confessione Penitentis

cum eē in peccato aliquo quod igne iuro
rat. v. h. matrimonium in quo se eē putat non
ē validum, beneficium quod habet o eē suū.

DD: Pleriq; sentiant, o teneri Confessorem monere
confitentem de suo peccato, qdo tē ignorantia
illig inuincibilem, praesertim quando non sperat fructum
ē sua monitione, scūs si credat monitionem suā profuturam
sine ulla scandalo, uel graui incommodo, tūc n. debet mone-
re penitente ut relinquat illud quod ē naturaliter peccatum
grus exiūdu per ignorantiam. Aeria: q. 5. de Confessio.
Solo lib. 10. de confess: Soa: disp. 34 q. 4.

CONCEVS 30. 3. Penitentia obligat ministrū
ut penitente rito confessam & dispositam absoluat, quia
hoc postulat ratio iustitiae, iudicij & equitatis inter pa-
nitentem & Confessorem, Unde grauius peccat Confessor qui
absq; caa rāabili obia iustitiam uoluntatem penitentis
absolutionem differt, & multo magis si eam ipsi negat
CASVS PL 3° 16° V^o

Penitens adhaeret opinioni probabili: Confessor u
putat contraria eē probabiliora

DD: Aliqui ut Syl. v. Confess: q. 4. & Conrad: q. 100 de Contract.
Putant quod propriis debeat absoluerē penitentem, delegatū
uero, nec debeat nec possit licite. Sed recte Aly: dissentiat, qd
Confessor et: delegatū absoluerē debeat, quia in eo casu
Confessū integre penitens, & rito ē dispositū & nihil agū obia spūa,
& hoc totum est euidens Confessori, qd nullū tē fū, u. illam

remittat absq. absolutione sol. dt. 18. q. 2. ar. 5. Nam
c. 27. loc. scilicet. s. c.

Q. V. RES. Quid sit Confessor qui male absoluit poenitente ga. v. 6. Confessor caruit iurisdictione vel debet tam intentionem o. habuit unum ebrig extiterit, vel ga poenitentem culpabiliter absoluit non bene dispositum aut rite confessor.

Quidam putant posse interdum Confessorem supplere defectum q. se ipse nihil dicendo poenitenti, sed tm. sup. plendo id quod defuit. v. 6. Intentione, iurisdictione dirigendo in absolutionem repetita in poenitente ubiq. fuerit, na. et: ille inficio habebit in eo effectum s. h. d. is. positus. Sed hoc recte alij improbant, quia absolutio o. est profertur sup. absente. Alij itaq. sentiunt, quod Confessor debeat monere poenitentem de defectu si hoc absq. incommodo gravi fieri possit, si vero monitio fieri nequeat, sufficiat Confessori sui peccati poenitentiam docere.

Q. V. B.
XIII.

Poenitentia an ministrum ad sigillum secreti obliget.

Sigillum vocari solet
CONCESSIO. Poenitentia obligat Ministrum ad sigillum & secretum ad eo arduum, ut in nullo q. p. nullam finem et: pro tuenda tota Republica ab ingenti malo violare illud liceat. Theolo: des. ex. Cap: Sacerdos.

Est: G. de p. & c. Omnis de pan. & rem: Oritur,
 Obligatio illa in Ministro adeo arcta ex iniuria quae
 fieret sacro si aliquid reuelaret hoc secretum. Inu-
 ria & illa consistit in hoc, quod confessio fieret odiosa,
 nam retardaretur huius, neq. cum fiducia possent ad hoc sa-
 cramentum accedere.

Aduerte. Est in fractione sigilli ad minimum duplex malitia.
 Una est sacrilegij. otra & uenerentiam debitam sacro &
 otra bonum eig, alia est otra iustitiam quatenus est
 contra famam proximi & otra secretum ab eo missum.

Ueres. Jo. sigillum ex qua confessione oritur.

Dico. Oritur ex uari & sola confessione sacrali, quia
 preceptum de sigillo est ob sacrum.

Potes. qua huius sacralis confessio censeri debeat.

Dico. debet censeri, q. fit sacerdoti a se accusanti
 in hoc foro & subiugendi se clauibus Ecclesiae, quia Confes-
 sio quae fit absq. tali a. u. est confessio, q. potest
 nullo modo de parte sacri. Sol. dil. 18. q. 4. ar. 5.

Navar. c. 8. Joa. dif. 33. fol. 2.

CASVS PRIMVS

A. Confitetur Laico, vel clerico inferiori in extre-
 mis cum o. possit sacerdos haberi.

Navar. c. 8. Putat ex ista confessione sigillum oriri, sed
 hoc Joa. & Aly merito reijciunt. quia ex illa solum se-
 cretum nante oriri potest, quod o. adeo arcte obligat
 sicut sigillum.

Aduerte. Laico, vel clerico fingit se esse sacerdotem

& aliquis bona fide ipsi confiteretur sigillo obligare,
sicut & furtive peccata aliena audivisset.
Gabr. dist. 21 q. 1. ar. 2. Palud. ibid. q. 3. Adria. qd.
Fin. de Confess. sua. sect. 2. Cui ibidem dicit Soto
fessg sit sacerdoti qui caret iurisdictione idē ee, §
Sextim si hoc ignoravit penitentem.

B. confessg quide est sacerdoti, sed qd adiu
facere quod debuit absq. absolutione largi
Impenitentem dimissg est.

R. Obligatus manet Confessor sigillo & Tho. dist.
21 q. 3. ar. 1. sua. & Alij. Cuiā alias possit Confes-
sor dicere illam penitentem accepisse imperatam
Confessionem, aut sine proposito vite melioris,
quod per absurdum est.

V. A. R. S. 200. In quam manū sigillū cadat.
Dico. Cadunt sub sigillo P. Peccata quibus et: Venialia,
quippe illa Manū confessionis sunt. 2. Omnes peccatorum
circumstantie, quia ex sint moraliter quadam peccata, & sunt
aliquo modo integrantes peccata. 3. Omnia illa q. dicuntur
ad declarandū peccata, quippe cum ista dicuntur ad accu-
sationem peccati, si sub sigillo non continerentur Confes-
sio odiosa fieret, neq. possent Confiteantes loqui in fiducia
& securitate. Tho. Peccata et: alia publica, quatenus
confessione cognita peccata et: complicit & socij, nisi fuerit
solum concomitante cum proprijs dicta fuerint.

Omnia ista intellige cum relatione ad personam, v. g. huius vel illius penitentis & cum relatione particulari, Itaque non agit contra sigillum qui de peccatis quae in confessione audiuit loquitur non nominando personam, ut in hoc capitulo illis expositionem vel suspensionem possit pueniri. quia non reuelat peccator, & ita non fit illi iniuria. Verum et

do. monent nisi necessitas cogat, non facile sermo de his rebus et: in generali fieri debet, quia huius facile offendunt praesertim si in eodem loco sit post breue tempus ab audita confessione sermo de peccatis quibus fiunt indistinctus. Deinde o agit contra sigillum confessor, qui dicit Petrus sibi esse confessum et confessum peccata sua non habuisse nisi veniam venialem, quia talis nra et minimi nra est.

do. monent frangere sigillum Confessorum, qui dicitur delicta habuit penitentes, unum laudat, dicendo iste non habuit suam peccati mortem: quia tacite insinuat alios non esse tales.

Navar. c. Sacerdos de pecc. dicit. 6.

CASSI PRIMI

C. Confessor loquitur quod in confessione audita quod alios nomine

Altiplodorensis lib. 4. tract. 6. c. 23. Putat cum frangere sigillum, de hoc alij des recte improbant, quia tunc loquitur ac si in confessione nihil audisset, simulque ostendit

unde sciatur & modo caueat, de aliqua rectitudine vel
circumstantia adiacentibus Confessionis.

COESES. 3. Quas personas sic illi obliget.

Dico. Obligat Jo. ipsum Confessor^{OTED} sub quod et: potest
superior, quia ab illo petit licentia absolventi a refer-
entis. Seco. Interpretem, quia participat ad im-
clamum. b. Tho: 2o. 2o. q. 3. ar. 1. Vult: q. 172. de Confess.
Nauar: & alij extra Caic. 3. Consiliarium et: obligat
sive presentis Confessionis sive postea transgressor
iam consular. Sol. lect. 11. de Con: Nauar: es.
Ioa. 2o. 2o. lect. 2. 4. Qui sive furtive sive casu
audiat Ioa. 2o. 2o. Ista. Illi cui Confessor revelauerit
Confessionem sive inique sive et: de consensu penitentis
quod tunc facere potest. Rich: 2o. 2o. ar. 2. q. 1. Syl. uer:
Confess. 3. q. 1. Nauar: c. sacerdos. ar. quia notitia eius
comparata de Confessione sive mediate sive immediate
manet sub sigillo.

CASVS SECVNDVS

Q. Confessor loquitur Post confessionem in penitente de
re in Confess. auditis

R. Male agit, quia id facit absq. facultate eius, quia
est. unde in Confessione penitenti, Reprobatur & potest affi-
ci peccat a Confessore & redundaret iniuria facti.

Quid si Confessor defectum in Confessione admisit.

R. Potest dicere & debet se nolle in illo loqui de re sua
ad Confessionem pertinentem, si ille sentiat, in hoc facultate.

si vero renuat dicat nihilominus si commode possit
quia tunc vere non loquitur extra confessionem sed
supplet & perficit eam quae inchoata & imperfecta maneat
& penitentia tunc est irrationaliter iniuncta.

QVÆRES. 4to. Si illud quo modo servandum sit.

Respondo. Servandum est. Non solum directe sed et: indi-
recte, unde si non v. l. ne laudet unam cum occasione
suspicionis circa alteram se dicat se non absoluisse peni-
tentiam, nisi addat quia confessionem necesse perficit,
non potuit dare sufficientem manum &c. Et tunc non
solum lingua sed et: factu v. l. ne neget Eucharistiam,
Ordinem &c. ne videt tunc, excommunicatam.

CASVS

E. Confessor rogatur de re in Confessione
audita.

DD. Potest debere illam sic respondere, et se quidem
indirecte non revelat, quia nempe responsio facit ve-
herentem suspicionem, unde se illam generare possit, sicut "dicere
discretis verbis" se nihil illa de re scire, vel audivisse
intelligendo et hoc, et dicat.

Quid si directe interroget An in Confessione audierit,
Palud. & Sol. Putant, quod illo casu silere debeat. &c.
Sed recte Alij. et Syl. Navar. & Vult. dicunt, quod simpliciter
debeat negare se quicquam audivisse in Confessione,
vel et possit vel debeat dicere.

QVÆRES. V. An liceat aliquis usque notitia separata in Confessione.

Dico. Vsq notitia ex Confessione tam morali pericu-
lo reuelatis directo vel indirecte nunq̄ e licitg. Hinc
superior qui audit Confessionem subditi non pot̄ ex vi illig
ita illum gubernare, ut alij possint suspicari peccatu
illig, neq̄ in spec̄ neq̄ in gre, ut auctoritas ministe-
rii aliquod, vel mutando locum.

CASVS PRIMVS

Te. Confessor sit ex completis confessione sibi
imminere mortem nisi .v. li. fugiat, sed si
hoc faciat Alij intelligant illum moneri
ab hoc ex notitia confessionis.

DO. Aliqui ut Gabr. dt. 21. ar. 3. Syl. u. Confes. 393.
putant quod fugere, possit quod inde seq̄, q̄ it̄ f̄
suo, & ex vi talis actus nihil reuelat. Sed alij ex pra-
ua sua conscientia id colligunt. Sed recte Alij hoc
improbant. ut Rich. dt. 21. ar. 4. q. 2. Nauar.
c. Sacerdos dt. 6. de pœr. Soc. sect. 7. & alij.
Quia reuelatio et: directa in nullo casu licet.

CASVS SECUNDVS

Q. Confessor de consensu & licentia peccitentis
utiq̄ notitia confessionis et corrigat completis
uel impediat delictu eiq̄ ob bonu alteriq̄

DO. Aliqui ut Anz. & Rosella. u. Conf. damnant absolu-
to istu op̄u notitiae & confessionem. Alij vero illu ser-
uunt q̄ de se malum secluso scandalo seruatisq̄ alijs circumst̄is

Secundum prudentiam requiritur, ita Capredy dicit. 21. q. 2. Ad 2.
q. 1. De Confess. Syl. d. Conf. 1. q. 4. Sec. d. sp. 34. p. 2.

181

Poenitentia quem et qualem
susipientem requirat

DVB:
XIV

CONCLUSIO 1^a

Poenitentia et Saurum sit susipientem requiritur horem tinctu baptismi qui post eam uel saltem in illo peccatum commissi quia poenitentia est sda post naufragium tabula Cor. Trid. S. 14. ca. 2. Eua hoi lapsa in primo peccato baptismi est Prima tabula qua liberat ab illo naufragio, qui si rursus post baptismum lapsus sit, fit poenitentia tali tabula 2da, qua et ab isto naufragio liberari potest, licet a baptismus in se frangi non possit, in suo tamen effectu amitti potest. quippe per peccatum mortale effectus gratia in baptismus comparatus amittitur, recuperatur et per solam poenitentiam quod ideo 2da tabula recte nominatur.

CONCLUSIO 2da

Poenitentia requiritur susipientem, qui per Confessionem sua uelit peccata subijcere clauibus Ecclesie & eorum absolutionem obtinere, quia in illo qui Saurum hoc suscipere uult uera est uoluntas & intentio illius, Deinde cum hic sit uoluntarium iudicium requiritur uoluntaria subiectionem rei ad iudicem, quod recte subiectionem non sit, nisi per uoluntate subijceret.

peccata clauibus media confessione.

CASVS PRVSIMVS

A. decipit a Confessore fingit se Confessor se
et iam cum poenitens se Subijcere uult &
confiteri.

Durand. di. 21. q. 3. ar. 1. Ric. ibid. ar. 4. q. 3. Poria:
dub. penult. de Confess. sententiā Sacramm. absolutionis
esse inuālidam qd uerū est qd poenitens ita deter-
minat uoluntatem ad certum iudicem ut absolute
uoluit corā alio agere eam sām. Secg si qd
hic & nunc Confiteh licet existimet hanc psonā
ē Petrum uult interim huic sacerdoti qui prae-
sens adest confiteri, hoc n. sufficit ad sacra-
tam ualeat.

CASVS SECVNDVS.

B. Sacramm. Absolutionis suscipere uult sed
uoluntate non bona, qd fine non honesto
nuncq. ad Confessionem. V. l. ob iram glo-
riam temporale commodū &c.

Syl. & Arg. u. Confessio, qd putant huiusmodi Confessionem
ē mort. pecc. Dicunt non pōe Sacramm. poenitentiae
ē ualidū, Sed hoc merito Improb. solo. d. 1. 13.
q. 3. ar. 3. Nauar. c. 21. quia finis malus qdō tu.
Venialiter non efficit Confessionem ē mortalem &
proinde o. repugnat ualori Sacramm., Secg si sit mor-
taliter malus, qdō tunc uoluntas Confessionis est mort.

& sanam ^{to} ualere ob impoenitentia suscipientis
CONCLUSIO Penitentia requirit susci-
 pientem qui dolorem suorum peccatorum q̄ confitetur
 te, quippe dolor aliq̄ est de essētia sanam huius,
 ut recte pleriq̄ dō. Sotinus. d. Tho. 3. q. 86 ar. 6.
 S. Anton. 3. tit. 14. c. 19. Navar. c. Fratres de
 par. dist. 5. Joa. sect. 3. cit.

Quæres. Quisnam dolor sit de valore sa-
 cranenti & Essentia.

Caic. Tho. i. opusc. tract. 5. q. 5. Vult. q. 144. de
 par. Cano. par. 5. de par. Patant, sufficere
 displicentiam quamcumq̄, cum aliqua voluntate
 non peccandi, præsertim si ignorantia aliqua
 interueniat, q̄ de essētia confessionis solam est,
 ut illa habeat vera rationem accusatoris integre
 q̄ solus dolor requirit qui n̄ est, et confessio
 fit & modus accusatoris, ad quod sufficit quamcumq̄ disp-
 centia etiamsi inefficax sit.

Dico Dolor iste qui saltem ē attribitio vera ac sup-
 rantis de sibi peccatis mortalibz quorum poenitentia
 conscientia habet est de valore & Essentia huius sanam.
 Joa. d. 20. sect. 4. q̄a ille dolor ut conil. Trid. ff. 14
 c. 13. habet est n̄ est qui voluntate peccandi excludit l. cum
 quo voluntas peccandi simul ē repugnat.

Dixi. qd. Supernaturalis, qd. dolor qui est ex motu me-
re humano, ad salutem non sufficit ut indicat Contrad.
Hex. ut. Cum dolore istum esse donum Dei dicit &
docet d. Tho: q. 14. ar. 3. Dixi eto Vera, qd. non
sufficit dolor qui existimatur esse supernaturalis et: ex igno-
rantia culpabili. Quardg ar. 3. ubi habet: qd. con-
cilium Trid: loco cit: habet illam attritionem q
est pars salutis et donum spūs sancti. Dixi 3.
de oibz Mortalibz, qd. potest esse dolor qui est
de aliquibz tm. & non de oibz, qui dolor nō
sufficit ad hoc salutem sed requirit & sufficit dolor
qui. ē de oibz peccatis saltem confessis sua:
sell: 4. cit:

CASVS PRIMVS

C. Dolorem de peccatis habuit atqz ad
confessione ueniret, qui qd. confitetur ea cessat.
Soa: sell: 4. cit: dicit quod dolor qui est attritio
vel saltem attritio sufficiens debeat currere ad co-
fessionem qd. est pars salutis huius, sentit interim si
dolor antecesserit salis ē, qd. committere Confes-
sionem antecedit cogitatio qd. optime fit si cum vero animi
dolore fiat, postea uero fit inersio in virtute talis
doloris quod sufficit.

D. quando ad confessionem accedit & confessio
non incipit nondum sit dolore sufficiente, hinc
ita. ut priusq[ue] absolutionem suscipiat.

DD. putant ad sanctum sufficere si dolor ille compa-
ret sub ipsa confessione vel certe ante absolutionem.

CONCIVS 4 Poenitentia requirit suscipie-
tem qui non sit vinculo excommunicationis innodatus,
nam qui in excommunicatione praesertim nota sibi absolu-
tione suscipere praesumit scilicet sibi non licere
peccatum mortale committere, & proinde ineptus ad sanctum.

CASVS

E. si iam ignorans excommunicationem ante certam ad illam
non advertens absolutionem suscipit.

Arceus & Syl. putant Absolutionem omnem q[ue] excommu-
nicato impendit & nulla, sed hoc merito Caiet. verbis
confes. & Navar. orig. imp[er]ant. quippe absolutio valet
non obstante excommunicatione, quando poenitentia o[mn]ia
bona fide peragat.

CONCIVS 70. V. Poenitentia requirit susci-
pientem qui confessori p[re]sens sit. Caiet. u. confes. Actus.
Et de par. et alij. Cuius verba forma poeni-
tentiae & p[re]senti indicant.

DVI

Poenitentia quem effectum habet. XV.

CONCEPſio. Poenitentia hoi a baptismo lapſo dat gra-
uificantiem ſeu reconciliantem, quippe per illu fieri re-
ciliatio peccatoris in Deo quem poſt baptiſmum offendit,
Coeleſt: triid: ſeſt: 14. c. 3. can. 1. Porro ex eo quod
poenitentia horem doro reconciliat tollit tum ini-
micitiam q̄ caritati aduerſa, tum in auerſione
Dei & odio ſaltem virtuali conſiſtat, tum offen-
ſam Dei & iniuria ſua ſuſtitia diuina, quam
peccator tadit, quod Deo ſummo bono p̄ſerat
bonum mutabile & creatum.

CONCEPſio. 2. Poenitentia praebet hoi
Remiſſionem peccatorum, q̄ a baptismo uel certe
in illo commiſit, & quibz ſibi coelum occluſit,
ſtat tum ex coeleſt: triid: 8. 14. c. 1. 8. 6. & can. 9.
tum ex illo xpi Jois. 20. Quorum remiſeritis pec-
cata remittuntur eis, ſic remiſio iſta peccatorum
in poenitentia per gra- uificantiem in virtu-
tibus aia infuſam, illam n. ſanctam poenitentiae
ſi ſua debili uirtute confert.

ASSVS.

A. poſt baptiſmum pluribz & maximis criminibz
ſe involuit.
R. Per poenitentiam illorum remiſſionem habere poteſt.
nulla n. e culpa adeo enormis, rez, uel culpa n.

merg ita magnus quin penitentia deleri valeat &
remitti. quod frequenter SS. pres. inculcat. Vide Bull.
lib: 2. de pen. tho: 2. c. 19.

C. V. H. E. S. J. AD effectum huius sacramen-
tatio requiratur.

D. D. A. G. U. E. T. I. ut Mag. 4. dt: 18. Gabr: ibide q. 2.
ar. 2. **A. D. V. J. 1.** de confess. Solo. lect. 4. de Confess.

Putant Contritionem ita esse ritam ut absq; illa in
re poenitens per absolutionem non iustificetur,
ga scriptura requirit perfectam cordis immersionem.

A. G. J. et mitigent hanc sententiam. Dicunt, esse ritam
Contritionem, sed non semper illam q; veri in re
est, sed q; bona fide esse putatur. Solo. dt: 18.
q: 3. ar. 2. Viet: q: 2. de pte Gula. Vega q. 13.
c. 19. Cuius ceteri hoo. teneant ex pcepto audere
contritio ad sanum hoc potest tu ob bona fide
excusari, ne contra pceptum istud peccet & in-
digne accedat.

DICO. Poenitentia ut conferat effectum suum sufficit
vera & integra attritio peccatorum sine illa conu-
lta sine sine nox sit. **D. Tho: dt: 17. q: 3. ar. 5. sed. dt:**
14. q: 4. ar. 3. syl: u. Conf: 1. q. 20. Ruard: ar. 3. sea:
disp: 20. sed. 1. ga sacramentum hoc tu virtute ad lau-
dificandam peccatorem & sola attritione dispositum.

cui et gratiam refert absq; immutacōe sūdo
 loris & perfectione, adeo ut attritio manens
 attritio sit sufficiens dispositio p̄pria ad effectū
 huius sacri. Conc: trid: B: 14. c. 4. Et finis
 ac institutio huius sacri, q̄ppe p̄ se instituta a ad sūfi
 landos hoies baptizatos a morte peccati, & ideo sanctum
 mortuorum appellatū, q̄o accipit vim ex institutione eadē
 conferendam grām primā & expellendū peccatū mortale.
 C. V. R. E. S. 2. Quenam attritio ad effectū huius sa
 cramenti requiratur.
 Dico requiritur attritio. 1. Vera seu perfecta, q̄om
 pe includit dolorem absolutū & efficacem, ita ut volū
 tatem peccandi excludat, Sdo. Divina, q̄ nempe concē
 pta ē motiō Divina & supernāali, v. l. p̄iens ge
 hennae ignis, per inspiracōem sp̄s S. q̄a dolor q̄tm. est
 ex motiō hāo, vel e solis viribz nāe, non sufficit ad
 effectū illius sacri, ut recte tra. sol. docet. tra. sol. 2.
 ē Conc: trid: c. 4. cit: q̄a motiū hāo & temporale
 remota non avertit voluntate ab affectū peccati.
 3. Integra, ita ut sit de oibz pecc: mort: non remis
 sis q̄a unum peccatū non p̄t sine altero remitti, &
 nullum p̄t remitti saltem sine attritione illig, cum pe
 nitentia omn̄ mortalium sit mediū unū ad remissio
 nem eorū, hic fit ^{si quis} sufficiens, vel ex ignorantia cul
 pabili omittat attritionē unig peccati mortalis, q̄z est

rorum hant, o seq effectum sanum, qd unum peccatum o
 retractatu est sufficiens obex, qd unum e oticid pecc
 ratu simul remittat cu alijs saltem concomitanter qd
 fieri o p, qd. eis poenitentia voluntarie omittitur

CA. V. S.

B. p. probabiliter existimat suum dolorem ee
 attritione, sed revera o e sufficiens, qd vel
 non e vera & supracalis, vel o est de
 peccatis o tly

Can. relect: de pen. par. 4. & Vega. l. 17. c. 37. Putant
 non requiri attritionem vera in re existente, qd suffi
 ut o poenitentia per hoc sanum iustificet, qd exi
 stinct se p. h. h. h. h. qd unum erat. Sed hoc alij recte
 Impart. qd absq vera & integra attritione quo in re e
 non fit remissio peccatorum per sanum absolutiois,
 et: si poenitentia inculpabiliter suam imperfectam attritionem
 ignoret. Soa: disp: 20 lect: 2. qui hinc inferit posse
 dari statum medium, ita ut nec iustificet, qui absolutio
 nem recipit, nec de novo peccet, qd potest existimare
 absq culpa motum sua attritionis ee aliud qd vere
 sit vel ee sufficiens quod revera o est

Finis

